

Quỳnh

Dao

Doank

Tuyêt

SWOORDSMITH

Quỳnh Dao

DOANH TUYẾT

Thông tin về ebook

Doanh Tuyết

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Lý Mai An

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 10-December-2015

Tổng số 96 trang

[Click vào đây để đọc online](#)

PHẦN 1

Mùa đông năm nay thật lạnh.

Doanh Tuyết cảm thấy có lẽ cũng do ở cái tên của mình. Tên nàng chẳng phải đã gợi lên một ý nghĩ lạnh lẽo sao...

Cái tên tuy lạnh, nhưng Doanh Tuyết lại là cô gái nóng bỏng. Nàng 18 tuổi, đang theo học lớp 12 và đang chuẩn bị để thi vào đại học.

Nàng rất thích hội họa. Nàng mong rằng sẽ được theo học ở trường cao đẳng mỹ thuật.

Doanh Tuyết không thể gọi là một cô gái đẹp, nhưng nàng có những nét đặc biệt, rất xuất chúng. Nàng có cặp giò thon dài, thân hình mảnh mai, độc đáo, nổi bật cái sắc thái của con người nghệ thuật. Nàng có một khung mặt hơi kiêu, thêm vài đốm tảo tình rất phóng túng. Giữa đám đông gồm nhiều cô gái đẹp, nàng là người nổi bật hơn hết. Tất cả những cái đó không phải do nàng cố ý tập ra, mà do nàng có tự nhiên, do trời sinh ra cho nàng.

Nhất là khi nàng đi đường, bước chân thật dài, đầu luôn nhìn thẳng, ngực ưỡn lên, như xem xung quanh chẳng còn ai nữa. Doanh Tuyết đúng là một cô gái rất đặc biệt. Ở nhà trường hay ở gia đình nàng cũng đều đặt biệt.

Nàng thích giao thiệp với bạn bè. nàng có một tình thương rộng rãi. Từ trước tới nay nàng không bao giờ cãi với ai, thà là

tự mình chịu thiệt thòi. Độ lượng của nàng so với các cô gái khác luôn rộng rãi hơn.

Mặc dù nàng có nhiều ưu điểm, nhưng nàng lại không có người bạn trai nào hết! Không phải các bạn trai không để ý tới nàng, mà vì đôi mắt nàng thích nhìn cao. Một người bạn trai mà nàng tâm tưởng... Ôi chao! Phải thế nào... Nàng chọn lựa thật là khó khăn. Nói tóm lại là nàng muốn bạn trai của mình phải là một người con trai khác hẳn với một người con trai khác!

Trong những năm gần đây, con trai gần như có một mẫu giống nhau. Họ cùng bị trào lưu mới lôi cuốn, vậy muốn có người khác đặc biệt hơn mọi người, quả là một chuyện không phải dễ.

Doanh Tuyết không nôn nóng vì chuyện đó. Thế giới này quá to rộng, chắc rồi cũng có một ngày nàng sẽ gặp được người ưng ý. Huống chi hiện nay nàng đang bận lo thi vào đại học, có thì giờ đâu mà nghĩ tới bạn trai.

Năm nay trời thật lạnh, rúc vào chăn nằm đọc sách tùy thích, nhưng đứng cạnh lò sưởi để vẽ một bức tranh sẽ càng thấy thú vị hơn.

Doanh Tuyết mặc vào người một chiếc áo bông, lui cui đốt lò sưởi. Nàng rất tha thiết đối với hội họa. Hội họa có thể nói là sinh mệnh thứ hai của nàng.

Bỗng nàng nghe tiếng chuông gọi cửa reo. Trời lạnh thế này, có lẽ không ai đi tìm nàng...

- Doanh Tuyết! Doanh Tuyết ơi!

Ly Ly, một cô gái lúc nào cũng liên thoáng, lúc nào cũng nói

bô bô, từ ngoài chạy vào.

- Có cuộc khiêu vũ!

Doanh Tuyết hơi ngạc nhiên:

- Khiêu vũ hả...

Tại sao khi không lại nói tới chuyện khiêu vũ... Suốt 18 năm qua, Doanh Tuyết chưa bao giờ tham dự một buổi khiêu vũ nào. Không phải nàng không có dịp, mà vì nàng không cảm thấy hứng thú.

Ly Ly nói:

- Ngày mai là lễ giáng sinh, phải không... Hôm sau trường cho nghỉ. Chúng mình được rảnh rang vậy cũng nên đi chơi cho biết!

Doanh Tuyết lắc đầu:

- Buổi khiêu vũ thì gì mà phải biết... Mình tưởng tượng cũng biết được rồi!

Ly Ly kêu lên:

- Có rất nhiều việc không thể dựa vào sức tưởng tượng mà biết được đâu! Như là vẽ tranh, có khi chị cũng cần phải nhìn cảnh thực để vẽ, phải không...

Doanh Tuyết nghĩ ngợi và cười:

- Chị nói có lý đấy, Ly Ly!

Ly Ly nói thêm:

- Huống chi đây lại là một cuộc khiêu vũ gia đình, đứng đắn

lắm.

Doanh Tuyết khoát tay:

- Không cần phải nói lý do. Tôi hứa đi với chị đó. Dù có đi lên đoạn đầu đài cũng đi!

Ly Ly vui mừng:

- Buổi khiêu vũ mà lại bảo là đoạn đầu đài, chị thí dụ nghe hay ghê!

Doanh Tuyết nói:

- Tối mai chị đến tìm tôi nhé. Đúng tám giờ tối là tôi chuẩn bị xong tất cả.

Ly Ly cười thật ngọt:

- Nói cho chắc nghe! Nhưng này... Doanh Tuyết à, tụi mình không có bạn trai nào gọi là bạn nhảy cả!

Doanh Tuyết thản nhiên:

- Chỉ đi coi cho biết một cuộc khiêu vũ, thì cần gì bạn trai... Chúng mình đâu phải đi chọn bạn trai!

Ly Ly đáp:

- Người ta bảo trong một cuộc khiêu vũ dễ quen với con trai lắm.

Doanh Tuyết xô Ly Ly ra cửa:

- Về đi! Chờ tối mai sẽ đi chọn một ông chồng!

Ly Ly kêu lên:

- Doanh Tuyết, chị đừng đuổi tôi về. Chúng mình hãy đi trượt băng chơi, được không...

Doanh Tuyết lắc đầu:

- Bộ chị không thấy sao... Tôi đang chuẩn bị vẽ tranh!

Ly Ly vẫn không chịu buông tha:

- Khí trời hôm nay trượt băng thích lắm. Chị nhất định phải đi với tôi!

Doanh Tuyết không còn cách nào khác hơn:

- Ồi chà! Xem ra chị cần phải có một người bạn trai, bằng không thì tôi không còn ngày nào được yên thân với chị!

Ly Ly hài lòng:

- Tôi không cần biết! Chúng mình là những người bạn chết sống có nhau mà!

Doanh Tuyết cởi áo bông, thay vào một chiếc áo len vừa thô vừa dày và một chiếc quần cao bồi. Nàng lại mang một đôi giày thể thao vào:

- Thôi mình đi! Nếu không đi ngay tôi sẽ thay đổi ý định đấy!

Ly Ly thấp hơn nàng nửa cái đầu. Cô ta hài lòng kéo nàng cùng bước ra cửa.

Đây là một sân trượt băng trong nhà, tiện nghi thật đầy đủ, người đến chơi cũng rất đông đảo. Trong dịp lễ giáng sinh này, người đến chơi phần đông là học sinh, sinh viên.

Doanh Tuyết đi thuê hai đôi giày trượt băng có bánh xe, cùng Ly Ly ngồi xuống cạnh sân mang vào. Hai người đều là tay

trượt băng giỏi mà cũng là khách hàng thường xuyên ở đây. Nhiều thanh niên tới chơi môn thể thao này đều biết mặt hai nàng.

Có nhiều người đang để ý nhìn họ, nhưng họ chẳng hề để tâm tới chuyện đó. Doanh Tuyết lướt ra sân trượt băng trước. Tư thế của nàng thật đẹp mắt và nhẹ nhàng. Nàng chạy được một vòng thì Ly Ly cũng theo ra tới nơi. Chợt thấy Ly Ly nhỏ con mà xem thường, tài trượt băng của nàng thật ra ít có ai sánh kịp. Nàng có thể thay đổi trên mười kiểu trượt băng ngoạn mục, làm cho người xem phải hoa mắt.

Doanh Tuyết cũng có thể biểu diễn được, nhưng thấy có người đông nàng không muốn trở tài, vì bao nhiêu cặp mắt của các cậu con trai nhìn chòng chọc vào mình, là việc nàng không cảm thấy thích thú.

Phía đối diện có mấy cậu con trai đang đặc biệt chú ý tới hai nàng. Nhìn bề ngoài, chừng như họ đều là sinh viên cả.

Doanh Tuyết vẫn thản nhiên, trái lại Ly Ly thì cảm thấy phấn khởi lắm. Nàng hỏi khẽ:

- Đây, chị Doanh Tuyết, chị có trông thấy mấy cậu ở đối diện không...

Doanh Tuyết chạy một vòng:

- Hơi đâu mà để ý!

Ly Ly nhún vai. Nàng không hiểu phải là một người con trai như thế nào mới làm xao xuyến được cõi lòng của Doanh Tuyết... Chẳng lẽ con người nàng thật sự giống cái tên của nàng sao... Trong lòng nàng toàn băng tuyết...

Ly Ly định đuổi thei Doanh Tuyết, thì bỗng một cậu thanh niên từ xa phóng về phía nàng. Kỹ thuật trượt băng của cậu ta không phải là giỏi, nên không thể điều khiển đôi chân theo ý muốn. Cậu ta thấy sắp đụng vào người phía trước mà vẫn không biết phải làm sao.

Ly Ly không phải không tránh kịp, nhưng vì nàng đang quá ngạc nhiên. Cậu con trai này không phải một trong nhóm sinh viên ở phía đối diện kia sao... Chàng ta có ý gì chẳng...

Ly Ly chưa kịp suy nghĩ hết, thì cậu sinh viên ấy đã phóng tới nơi. Tuy không đến nỗi bị té đưa hai chân lên trời, nhưng hai người đã té dính chum làm một, khiến Ly Ly thẹn đỏ mặt.

Ly Ly ngồi xuống sàn, trừng mắt nhìn người thanh niên:

- Anh... anh làm gì kỳ vậy...

Dù cho lúc mới học trượt băng, Ly Ly cũng chưa bao giờ bị té đau như vậy. Riêng cậu con trai kia lại càng đáng thương hơn. Hai đầu gối cậu ta chạm xuống mặt sàn, làm ống quần rách toạc hai lỗ, chiếc áo len màu đỏ cũng dính đầy bụi bặm.

- Xin lỗi cô! Tôi không phải cố ý...

Chàng trai này có một khuôn mặt trông như búp bê, ai nhìn cũng thích. Chàng nói tiếp:

- Vì họ... vì họ đã xô tôi ra, trong khi tôi hoàn toàn không biết trượt băng.

Ly Ly chống nạnh:

- Tại sao họ lại xô anh ra... Bộ muốn đụng cho chết tôi hả...

- Ồ!... không!...

Chàng trai vừa lúng túng vừa ngượng nghịu, quả chàng lỗ khóc lỗ cười:

- Tôi gọi là Chấn. Tôi lúc nào cũng đang hoảng!

Ly Ly bực mình:

- Tôi cần gì biết anh là ai. Anh không nên đụng tôi như vậy. Té như thế này để coi lắm sao...

Từ phía xa, Doanh Tuyết và các bạn của Chấn đều hồi hả chạy tới. Doanh Tuyết đỡ Ly Ly dậy:

- Thế nào rồi... Té có đau không...

Vừa rồi Doanh Tuyết đã trông thấy mọi việc xảy ra. Nàng biết đấy là một trò chơi ác hại của nhóm người kia, nên cũng không giận lắm.

- Đau thì không đau, chỉ có mắc cở!

Ly Ly nói rất ngây thơ. Các bạn của Chấn đều cười để tạ lỗi. Một người nói:

- Xin lỗi cô, đây là lỗi của anh Chấn, vậy chúng ta nên phạt anh ấy mời đi ăn, được không...

Ly Ly lườm Chấn:

- Ai cần anh ấy mời đi ăn...

Trong lòng nàng đã thầm có cảm tình với người con trai này qua khuôn mặt đặc biệt của anh ta, nhưng đứng trước mọi người, nàng đâu tiện tỏ thật cảm tình của mình.

Chấn nhìn Ly Ly cười:

- Tôi... tôi...

Doanh Tuyết biết ngay đây là một việc gì. Nàng nhếch môi cười bí mật, rồi buông Ly Ly ra lo tiếp tục cuộc chơi. Những việc này cần để cho người trong cuộc tự giải quyết lấy. Mục đích của nàng đến đây là để trượt băng, chứ không phải để tìm bạn trai. Nhóm người của Chấn xem ra không phải là hư xấu, trái lại có vẻ đứng đắn là khác, nhưng... Doanh Tuyết không thể nói ra được, họ vẫn không phải là hạng người mà nàng ưa chuộng.

Xem chừng Ly Ly và những cậu trai ấy đang nói chuyện với nhau rất hợp, rất vui vẻ.

Sau khi trượt mấy vòng, Doanh Tuyết đứng dựa lan can để nghỉ chân. Ly Ly như thấy ái ngại, nên trượt nhanh tới phía nàng nói:

- Chị Doanh Tuyết, họ... mời chúng mình đi ăn điểm tâm!

Doanh Tuyết lắc đầu:

- Chị hiểu lầm rồi, chỉ mời chị, chứ không phải mời chúng ta!

Ly Ly chỉ vào Doanh Tuyết:

- Không! Họ mời chúng ta. Họ nói rõ là mời hai đứa chúng ta!

Tuyết vẫn bình thản:

- Thôi, tôi không muốn đi ăn chực!

Ly Ly kêu lên:

- Cái gì mà ăn chực... Anh Chấn đụng té tôi thì phải bắt đền!

Doanh Tuyết nắm chặt lan can:

- Chị không nhận thấy họ có ý định gì đấy sao...

- Ý định gì... Họ chỉ mời mình ăn điểm tâm thôi.

Ly Ly đáp thế, nhưng nàng đã đỏ mặt vì Doanh Tuyết đã nói đúng. Doanh Tuyết điểm nhẹ vào chót mũi nàng:

- Không đánh mà khai rồi!

Mặc dù Doanh Tuyết và Ly Ly tuổi suýt soát nhau, nhưng Doanh Tuyết luôn luôn xem Ly Ly là em, có lẽ vì nàng cao lớn hơn.

Ly Ly mất tự nhiên:

- Dừng... làm thế!

Doanh Tuyết nói:

- Chị đi một mình đi. Tôi chẳng muốn làm kẻ không biết điều!

Ly Ly vẫn kéo Doanh Tuyết:

- Này, tôi năn nỉ chị đó, chịu đi không...

Doanh Tuyết cười to:

- Năn nỉ tôi... Quan trọng quá vậy... Chị đã thích cậu nào... Có phải Chấn, người mặc áo len đỏ ấy không...

Ly Ly then thừng:

- Không phải là thích hay không. Nếu mình chẳng đi ăn một bụng, thì không hả lòng tức giận đối với họ.

- Người ta đụng té chị thì chị phải đi ăn một bụng. Sao chị tỏ

ra hẹp hòi quá vậy...

Ly Ly chu nhọn đôi môi:

- Kìa, Doanh Tuyết!

Doanh Tuyết biết nếu hôm nay không cùng đi với Ly Ly thì chắc không dễ gì thoát khỏi tay nàng:

- Thôi được. Nhưng... về sau tôi không đi nữa đấy nhé!

Ly Ly vui mừng:

- Tất nhiên!

Doanh Tuyết nói thật khê:

- Còn nữa, chị nhớ đừng có nói gì tới tôi. Đối với họ tôi không thấy thích ai cả.

- Ồ! Được!

Ly Ly có hơi ngạc nhiên. Sau khi thay giày xong, Doanh Tuyết và Ly Ly cùng đi với nhóm người của Chấn ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, Ly Ly và Chấn đã trở thành quen nhau. Chấn cùng đi với ba người bạn của chàng. Ba người ấy đều đưa mắt dò xét Doanh Tuyết, nhưng nàng vẫn thản nhiên.

Ngồi ở một quán giải khát, Doanh Tuyết gần như không nghe rõ lời tự giới thiệu của họ. Nàng biết rằng nếu mình không có ý gì với những người con trai, thì ngay lúc đầu cần phải cẩn thận đề phòng, bằng không thì sẽ gặp nhiều rắc rối. Vì vậy nàng lạnh lùng ngồi yên lặng, không nói gì cả.

Các cậu trai người nào cũng lớn hơn nàng, nhưng nàng cảm thấy họ đều non nớt. Nhất là Chấn, người có bộ mặt như búp

bê, lúc nào cũng tỏ ra chăm sóc đến Ly Ly, cố làm cho Ly Ly vui lòng.

Những cậu con trai như vậy... thành thật thì có thành thật đấy, nhưng không có ý vị gì. Họ rất hợp với Ly Ly. Ly Ly cười rất vui vẻ, cười rất ngọt. Dù cho họ có đụng té nàng thêm 10 lần nữa, có lẽ nàng cũng bằng lòng!

Đấy là một cô gái không có những ý nghĩ sâu sắc.

Cả bọn dùng điểm tâm gần 2 tiếng đồng hồ. Doanh Tuyết cảm thấy thật buồn chán, nhưng vì Ly Ly quá vui, nên nàng không muốn làm nàng mất hứng.

Những chàng trai như không hiểu được tâm trạng của Doanh Tuyết, nên cứ tìm lời này, lời nọ để chọc nàng. Nàng cảm thấy rất hối hận đã theo Ly Ly đến đây! Nếu nàng đứng ở cạnh lò sưởi vẽ tranh, thì thật là một việc làm tốt đẹp quá.

Ly Ly phát giác Doanh Tuyết đang ngồi trầm lặng. Nàng đứng lên:

- Ô! Chúng tôi cần phải trở về nhà.

Chấn có vẻ quyến luyến như chưa muốn rời xa Ly Ly. Doanh Tuyết tỏ ra biết điệu, đứng lên:

- Tôi cần vào phòng rửa tay.

Nàng để cho họ tự do trao đổi địa chỉ, cũng như tự do hẹn hò gặp nhau ở lần sau. Nàng cứ ngồi lý đó làm kỳ đà cản mũi, thật không có ích gì cho ai.

Từ phòng rửa tay ra, nàng ngạc nhiên không còn thấy chàng thanh niên nào cả. Sắc mặt của Ly Ly thoáng hiện hồng.

- Họ đi cả rồi!

Doanh Tuyết cười:

- Đã hẹn nhau rồi chứ...

Ly Ly rất vui:

- Ồ! Ngày mai này anh Chấn sẽ đưa tôi đi dự buổi khiêu vũ.

Doanh Tuyết nói:

- Đã có Chấn, vậy khỏi cần tôi chứ...

- Không! Không! Tối mai chị nhất định phải đi. Không có chị tôi sợ lắm!

Doanh Tuyết hỏi:

- Chỉ có một mình anh Chấn thôi...

Ly Ly thề:

- Chỉ có anh ấy thôi! Tôi biết chị không có cảm nghĩ tốt với bọn anh Minh, nên không dám mời họ cùng đi!

Doanh Tuyết bước ra khỏi hiệu giải khát:

- Chị khôn đấy!

Doanh Tuyết đoán biết trước một việc, đấy là nàng sắp mất Ly Ly. Những cô gái sau khi có bạn trai thì đâu còn thì giờ rảnh nữa...

Nhưng Doanh Tuyết không lo ngại, vì nàng có thể vẽ tranh.

PHẦN 2

Doanh Tuyết theo Ly Ly và Chấn bước vào buổi khiêu vũ. Lúc đó là 9 giờ tối. Khí trời vẫn rất lạnh, lại đổ mưa lất phất. Doanh Tuyết vẫn không muốn ra khỏi nhà, nhưng nàng không thể từ chối trước Ly Ly, nên đành phải cùng đi với họ. Chấn mặc âu phục, xem có vẻ người lớn hơn hôm qua. Chàng tỏ ra rất thân mật với Ly Ly, trông chẳng khác nào một đôi tình nhân. Doanh Tuyết không có bạn cùng nhảy, nhưng nàng vẫn thản nhiên. Nàng chỉ đến đây để xem cho biết thôi.

Đây là nhà của một người bạn. Phòng khách rất to, trang trí rất đẹp. Ánh đèn màu hồng đã xua đuổi được ý nghĩ lạnh lẽo và ướt át bên ngoài cửa sổ.

Nói sân nhảy không khí thật êm đềm. Doanh Tuyết ngồi vào một góc. Nàng thích cái không khí êm đềm ấy. Nàng mặc y phục tầm thường: Một chiếc áo len màu trắng, một chiếc díp ngắn màu đỏ, bên ngoài choàng một chiếc ba đờ suy. Thật giản dị nhưng qua sự giản dị đó, đã làm cho nàng nổi bật sắc thái riêng biệt của nàng. Xem! Chẳng phải nàng nổi bật hơn bất cứ cô gái nào đã có dụng ý trang sức lộng lẫy đó sao?

Buổi khiêu vũ đang tiếp nối diễn ra. Chấn và Ly Ly cùng nhảy rất vui vẻ. Vì lịch sự, chàng cũng mời Doanh Tuyết nhảy một bản.

Mặc dù vậy, Doanh Tuyết cũng chẳng ngồi không bao giờ. Trong buổi khiêu vũ con trai nhiều hơn con gái, nên nàng

không lúc nào được ngồi yên.

Đối với nghệ thuật khiêu vũ, tuy Doanh Tuyết chưa chính thức học hỏi bao giờ, nhưng với cái trò chơi đơn giản này, gần như trời sanh ra là nàng đã biết.

Nàng trở thành một ngôi sao hấp dẫn nhứt trong buổi khiêu vũ.

Nàng rất nổi bật. Những người con trai đều chú ý tới nàng. Có thể đây là nguyên nhân khiến nàng không có một bạn cùng khiêu vũ nhất định nào.

Tuy nhiên, Doanh Tuyết không cảm thấy vui thích. Nàng càng không vì lẽ được nhiều người con trai để ý mà tự hào. Thái độ của nàng vẫn thản nhiên, điềm đạm, chẳng khác gì ánh đèn màu hồng vậy.

Một bản nhạc theo nhịp chậm đang trỗi lên. Doanh Tuyết chau mày. Nàng muốn lánh đi một lúc. Nàng rất sợ cùng nhảy với những người xa lạ...

Nhưng, đã chậm rồi! Một người con trai đã xuất hiện trước mặt nàng. Đây là một người con trai mà từ đầu buổi khiêu vũ chưa thấy xuất hiện. Doanh Tuyết không thể không đứng lên, vì đó là lịch sự.

Khi hai người cùng bước theo điệu nhảy và đã ra đến giữa sân, nàng vẫn không hề nhìn kỹ người con trai ấy. Nàng chỉ cảm thấy chàng rất cao, rất gầy, nhưng rất cứng cỏi. Bàn tay của chàng rất ấm áp. Trong cái ấm áp tay chàng lại có hơi run run. Tại sao? Chàng đang xúc động chăng?

Đã qua nửa bản nhạc, thế mà nàng vẫn không để ý nhìn tới chàng.

- Khiêu vũ mà không nhìn đến người bạn trai là chứng tỏ cô không cảm thấy hứng thú, và đồng thời cũng không lịch sự!

Người con trai ấy nói thật khế. Nàng bất giác đưa mắt nhìn chàng.

- Ồ! Đây là một chàng trai rất sâu sắc và rất đặc biệt!

Nếu bảo nàng là ngôi sao trong buổi khiêu vũ đêm này, thì chàng phải là mặt trăng đang đứng cạnh ngôi sao đó. Khuôn mặt của chàng có những nét tươi sáng, rõ ràng. Đôi mắt sâu sa như rất khó hiểu. Đôi môi chàng lúc nào cũng như đang mỉm cười...

Một chàng trai như vậy, không biết đã từ đâu hiện ra? Tại sao này giờ nàng vẫn không trông thấy?

Một điều khó có được, là sắc thái độc đáo của chàng, một thứ sắc thái chứa rất nhiều thành phần nghệ thuật. Chàng mặc âu phục. Lối ăn mặc của chàng rất giản dị: một chiếc áo sơ mi bên trong một chiếc áo len. Nơi cổ thắt một dải lụa nhỏ, xem chàng khác hẳn với mọi người.

Doanh Tuyết nhìn chàng ngẩn ngơ. Nàng nhìn thật lâu mà không chớp mắt. Chàng chẳng phải là... hình ảnh trong tâm tưởng của nàng sao?

Đây là một chàng trai trong lý tưởng của nàng!

Nàng hít vào một hơi dài để tự trấn tĩnh:

- Tôi cảm thấy... cùng nhảy với người lạ qua bản nhạc chậm này thật mất tự nhiên.

Chàng nhìn nàng chăm chú:

- Tôi không cảm thấy cô mất tự nhiên.

Nàng cười lơ đãng:

- Tôi không cảm thấy anh đang nguy trang cho mình

Chàng chớp mắt, rất hài lòng câu trả lời của nàng. Chàng hỏi thật đường đột:

- Cô là ai?

Nàng trả lời rất tự nhiên:

- Doanh Tuyết, Châu Doanh Tuyết!

Chàng lại hỏi:

- Tôi trông thấy cô luôn nhảy với người xa lạ. Cô vẫn đang nguy trang cho mình?

Nàng đáp rất thành thực:

- Vâng!

Chàng nhìn chăm chú nàng một lúc, và chùng như có một sự quyết định. Chàng hỏi:

- Cô không muốn cùng nhảy với những người xa lạ?

Nàng khẽ gật đầu:

- Vâng

Chàng nói rất nghiêm trang:

- Nếu vậy, chúng ta sẽ cùng nhảy với nhau cho tới giờ giải tán buổi khiêu vũ!

Một đề nghị thật ngông cuồng, nhưng... rất hợp với sự mong mỏi của Doanh Tuyết. Nàng hỏi lại:

- Anh muốn thế hả?

Lòng nàng bỗng cảm thấy vui rộn lên. Nàng thấy mình đã có người bạn trai để cùng nhảy.

- Nếu chỉ là một sự mong ước đơn phương của tôi, thì chắc khó mà thành công...

Chàng thông thả nói tiếp:

- Trái lại, nếu là sự mong ước của cả hai người thì lại khác!

Nàng cười:

- Anh nói chuyện hay quá!

Bản nhạc đã chấm dứt. Hai người không trở về chỗ ngồi. Họ cùng đứng ở một góc sân nhảy để chờ bản nhạc khác. Đây là việc rất tự nhiên, không có gì gọi là lúng túng, ngượng ngịu. Chàng nhìn mái tóc của nàng:

- Cô còn đang học bậc trung học đệ nhị cấp hả?

Nàng gật đầu:

- Lớp mười hai! Hè sang năm tôi sẽ thi vào đại học.

Chàng lại hỏi:

- Cô định vào phân khoa nào?

Nàng đáp:

- Tôi chỉ thích vào học trường cao đẳng mỹ thuật.

Đôi mắt chàng lại bừng sáng lên. Chàng không nói những lời trong tâm khảm mình:

- Đây là một chỉ hướng tốt đẹp!

- Hàng ngày, việc mà tôi cảm thấy hứng thú nhất là vẽ tranh...

Tiếng nhạc đã trôi. Họ lại đã bắt đầu nhảy. Đây là một điệu nhạc chậm. Nàng nói tiếp:

- Nếu không có cô bạn Ly Ly, thì tôi không khi nào đến dự buổi khiêu vũ mà tôi đi dự lần đầu tiên trong đời này!

Chàng hỏi:

- Ai là Ly Ly?

Nàng đưa tay chỉ cô gái đang nhảy ở một góc kia. Chàng lại hỏi:

- Đây là buổi khiêu vũ đầu tiên trong đời cô?

Nàng cười thật vui:

- Vâng! Từ trước tôi chưa bao giờ đi dự khiêu vũ. Tôi không thích khiêu vũ.

Chàng hỏi:

- Từ nay về sau thế nào?

Nàng khẽ nhún vai:

- Không biết được! Có ai biết được chuyện ngày mai!

Chàng dìu nàng quay một vòng:

- Lời nói nghe hay quá!

Cùng khiêu vũ với chàng. Doanh Tuyết cảm thấy khi dựa vào lòng chàng thật ấm áp, còn thoang thoảng mùi thơm nhẹ. Cảm giác này Doanh Tuyết rất thích. Nàng cũng thành thật tự thú với mình, là nàng rất thích chàng trai này!

Trước đây một tiếng, nàng chẳng hề nghĩ tới bạn trai. Nàng cũng tuyệt đối không tưởng tượng được rằng, tham dự một buổi khiêu vũ có thể tìm thấy bạn trai. Nhưng giờ đây nàng cảm thấy cần bạn trai, một người bạn trai như chàng trai này.

Chàng vẫn nhìn nàng chăm chú:

- Cô vẫn chưa hỏi tôi là ai!

Đôi tia mắt trong sáng của nàng nhìn thẳng vào tia mắt của chàng:

- Anh nên tự giới thiệu!

Chàng đáp:

- Trịnh Dĩ Bạch

Nàng khẽ gật đầu:

- Cái tên rất thích hợp với người anh!

Chàng không nhận ý của nàng là đúng:

- Thật ra, cái tên khi đã gọi quen rồi, thì không thích hợp cũng trở thành thích hợp.

Nàng hỏi:

- Còn những gì khác thì sao?

Chàng không trả lời cụ thể:

- Tất cả là trống không!

Nàng không hiểu:

- Tất cả là trống không? Anh muốn nói gì?

Chàng nói như tự chế giễu:

- Học chưa tốt nghiệp, công danh chưa thành, gia đình chưa có!

Nàng nói:

- Xem anh hãy còn là một sinh viên, tất nhiên việc học làm sao gọi là đã thành, công danh làm sao gọi là đã có, nhất là làm sao xây dựng gia đình được!

Chàng đáp:

- Sinh viên ngày nay không còn đáng giá nữa, đầy dẫy khắp mọi nơi!

Nàng nói:

- Anh nói nghe buồn ghê, sao anh không nghĩ đến bọn học sinh trung học như chúng tôi? Bọn chúng tôi đông như cát trên bãi biển, thế mà muốn trở thành một sinh viên, còn phải trải qua sự sàng sãi nữa!

Chàng cười nhạt:

- Đây là giáo dục theo kiểu kim tự tháp!

Nàng bỗng hỏi:

- Anh Bạch, anh đang theo học gì?

Thái độ chàng chẳng có chỉ tỏ ra là đang phẩn khởi:

- Cô đoán xem?

Nàng nghiêng đầu:

- Văn khoa? Mỹ thuật?

Chàng lắc đầu:

- Cô cho rằng tôi đang học gì thì kể là tôi đang học thứ ấy vậy. Chuyện đó không quan trọng.

Nàng nhìn chàng:

- Anh là người có hơi lạ.

Chàng dường như mỗi lúc càng cảm thấy kém vui:

- Thì cứ cho là lạ cũng được!

Tiếng nhạc lại chấm dứt. Hai người vẫn đứng yên ở đó.
Chàng hỏi:

- Hàng ngày cô thường vẽ những gì?

Nàng đáp rất thành thực:

- Tôi chưa bao giờ chánh thức học hỏi nơi một giáo sư hội họa. Tôi chỉ vẽ tùy hứng. Tôi muốn nói chỉ dựa vào hứng thú của mình mà vẽ.

Chàng khẽ gật đầu:

- Có được hứng thú là rất tốt. Cô nên cố gắng thi vào ngành mỹ thuật của trường đại học sư phạm. Ở đấy có tương lai

lắm.

Nàng hỏi:

- Anh biết rõ hả?

Chàng không đáp thẳng:

- Chỉ nghe người ta bảo thế

Nàng nói với giọng nhiệt thành:

- Nếu tôi thi vào được, tôi dốc hết tâm trí vào việc học. Tôi thích loại tranh mang sắc thái tư tưởng hiện tại.

Chàng khẽ gật đầu:

- Tốt lắm!

Không hiểu vì lẽ gì, mặt chàng đã mất đi nét tươi vui như vừa rồi. Xem chàng có vẻ buồn buồn.

- Anh nói hay lắm, nhưng... anh chưa nói những lời tâm khảm của anh!

Chàng giật mình:

- Cô nói thế là sao?

Nàng thành thật:

- Xem anh mỗi lúc càng thêm kém vui.

Chàng lúng túng vì bị nàng thấy được tâm trạng của mình:

- Ồ! Điều đó không phải tại cô. Vì tôi... có lẽ không quen với không khí này.

Lời nói của chàng có thể là thật. Lúc nhảy bản nhạc thứ nhất, chẳng phải tay chàng khẽ run đấy sao? Nàng hỏi lại chàng:

- Nếu vậy, anh cảm thấy thích những khung cảnh nào?

Chàng có vẻ đang tự mâu thuẫn:

- Chính tôi cũng không biết. Tôi đang tìm xem tôi thích những khung cảnh nào. Nhưng tôi thích gì, mãi tới bây giờ tôi cũng không tìm ra!

Nàng lấy làm lạ:

- Có... thế được sao?

Xem ra chàng không phải là một đứa trẻ nữa. Tuổi chàng độ chừng 22, vậy tại sao chàng lại có một tâm trạng mâu thuẫn như thế? Hoang mang như thế?

Tay chàng lại khẽ run:

- Phải! Phải đấy!

Chàng là một người con trai hơi bất thường! Có người bảo, những người con trai hơi bất thường có cảm tình rất phong phú. Đúng thế chẳng?

Nàng lắc đầu:

- Anh Bạch, anh là người... rất khó hiểu!

- Chớ tìm hiểu nhiều về tôi. Chớ muốn hiểu rõ về tôi. Tôi không phải là một đối tượng tốt để làm việc đó.

Doanh Tuyết hỏi:

- Anh đang nói gì vậy?

Chàng cố trấn tĩnh lấy mình:

- Tôi... không nói gì hết, chỉ nói đùa thôi.

Nàng nhún vai:

- Tôi mong như vậy.

Đã đúng 12 giờ khuya. Tiếng chuông giáng sinh đã ngân lên vang dội. Tia mắt của Bạch bồng trở thành hết sức dịu dàng, ấm áp. Mặc dù chỉ trong thời gian rất ngắn ngủi, nhưng có ai dám bảo đây không phải là một sự hồi tưởng êm đẹp?

Khi ánh đèn màu hồng lại bùng sáng, nàng trông thấy rõ đôi mắt hiền hòa nhưng rất sâu sắc của chàng. Nàng nhớ lại cái hôn nhẹ trên má khi đèn tắt nên mặt nàng đỏ lên... đỏ như ánh đèn màu hồng từ trên vách chiếu xuống.

Nàng hỏi khẽ:

- Anh đã cầu nguyện những gì?

Chàng nhìn nàng chăm chú:

- Không thể nói, vì nói ra hết linh nữa.

Nàng cười rất ngọt ngào:

- Nếu vậy thì tôi cũng không nói!

Chàng đề nghị:

- Bản nhạc này chấm dứt, chúng ta đi nghỉ một chốc.

Nàng ngoan ngoãn đồng ý:

- Được! Tôi cũng thấy mệt rồi.

Bản nhạc kết thúc. Chàng đưa nàng trở về chỗ ngồi.

- Tôi sẽ nhớ cô mãi. Doanh Tuyết!

Chàng nhìn nàng một lúc lâu, quay gót bước đi. Chàng rời đi như vậy, và không thấy xuất hiện nữa.

Doanh Tuyết tưởng chàng sẽ trở lại, nên đã từ chối tất cả những chàng con trai tới xin nhảy với nàng. Nàng vẫn ngồi chờ, vẫn trông đợi chàng, người con trai mang tên Bạch, người đã làm cho cõi lòng nàng xao xuyến. Nhưng không thấy chàng trở lại nữa. Chàng đã ra về!

Doanh Tuyết ngồi chờ suốt đêm, chờ mãi cho đến năm giờ sáng, khi buổi khiêu vũ tuyên bố kết thúc. Đáng lý chàng phải trở lại, vì giữa hai người chẳng phải rất hòa hợp với nhau sao? Chàng... vì đâu đã rời đi mà không nói một lời từ giã?

Doanh Tuyết theo Ly Ly và Chấn ra về, trong lòng cảm thấy bùi ngùi thất vọng, chùng như nàng đánh mất một cái gì quý báu. Nàng cảm thấy hối tiếc. Đáng lý Bạch không nên đối xử với nàng như vậy. Nàng cảm thấy đây là một điều thiếu sót. Nàng trầm lặng cho đến khi về tới nhà. Trời sắp sáng, nơi chân trời đã hiện lên những làn mây ứng hồng, thật là đẹp... Cái đẹp ấy cũng giống như dịp quen biết giữa nàng với Bạch, cũng như những giây phút mà hai người gần nhau, dù là ngắn ngủi nhưng sẽ nhớ mãi...

PHẦN 3

Doanh Tuyết buồn bã suốt mấy hôm. Nàng không thể đoán biết được tại sao Bạch rời đi mà không nói một lời giã biệt... Hai người đã nói chuyện với nhau thật vui vẻ, thật hợp ý. Chàng bảo là chàng có thể tiếp tục khiêu vũ như thế mãi, để không ai có dịp bước tới mời nàng...

Nàng cảm thấy chàng rất có cảm tình đối với mình. Thế nhưng vì đâu chàng lại ra đi như vậy... Điều đó làm cho nàng cảm thấy thất vọng vô cùng.

Doanh Tuyết cũng cảm thấy là chàng tuyệt đối không dối gạt mình, không dùng những lời đường mật làm nàng vui trong phút chốc. Vậy tại sao cuộc khiêu vũ chấm dứt là chàng đã quên đi tất cả. Giữa hai người có thể trở thành đôi bạn với nhau. Doanh Tuyết rất thất vọng đối với Bạch, một chàng con trai mà nàng có cảm tình đầu tiên. Sau này sẽ còn buổi khiêu vũ nào giống như một buổi khiêu vũ đêm giáng sinh không... Còn có khung cảnh nào để nàng cùng chàng cùng chuyện trò với nhau khi^ng... Còn cơ hội nào để hai người trao đổi những tình cảm tốt đẹp với nhau không... Giao thiệp với bạn trai là một việc thật phiền toái. Nàng nghĩ thế.

Như Ly Ly và Chấn vừa gặp nhau là đã mến nhau, mọi việc đều thuận lợi. Đấy quả là điều hiếm có. Hai người thật là may mắn. Với một người phóng khoáng như Doanh Tuyết, sau ba hôm buồn bã, nàng bắt đầu cảm thấy không còn đáng phiền muộn nữa. Có người bảo, cái gì mà mình không muốn được,

cái đó mới thật là quý. Cái gì còn thiếu sót, thì cái đó mới thật là đẹp. Nếu Bạch cùng nhảy với nàng cho tới sáng, thì khoảng thời gian được sống gần chàng sẽ không còn làm nàng lưu luyến. Phải không...

Hãy để cho cái tình cảm tốt đẹp và còn thiếu sót đó tồn tại mãi trong tâm khảm. Doanh Tuyết cảm thấy thật là êm ái. Nàng lại bắt đầu vui vẻ.

Nàng đi học, nàng vẽ tranh, nàng cùng đi xem xi nê với Ly Ly và các bạn khác. Đời sống của nàng rất thanh nhàn. Chỉ có điều làm cho nàng lo lắng, ấy là kỳ thi vào đại học sang năm.

Chắc chắn nàng sẽ thi vô được một phân khoa đại học, nhưng chưa chắc nàng đã vào được một phân khoa phù hợp với lý tưởng của mình. Theo học một ngành không đúng với lý tưởng, tất nhiên sẽ là một điều buồn lòng quan trọng.

Nàng thấy rằng chế độ giáo dục hiện nay cần phải cải tiến thêm nữa, bằng không nó sẽ mai một biết bao nhiêu nhân tài...

Vì cần bảo đảm sẽ thi vào được một phân khoa nàng thích, nàng bàn với mẹ, lợi dụng thì giờ ban đêm để đi học thêm. Từ trước tới nay nàng không tán thành việc đi học thêm, vì học ở trường rồi lại đi học thêm nữa kể cũng thừa, chi bằng cố gắng đi sâu vào bài tập hoặc đi học thêm toán lý hóa hay hơn.

Nhưng thử hỏi có cách nào khác... Những phân khoa có tương lai ít chỗ học quá!

Nàng cỡi xe và màng theo tiền đi đóng học phí để bắt đầu học thêm. Nhưng nơi đó đã chật chỗ. Họ bảo nàng phải chờ một

tháng sau. Nàng định rời đi, nhưng mới xoay lưng thì bỗng trông thấy một chàng trai. Chàng ta chú ý nhìn nàng thật lâu. Đôi khố miệng của chàng như đang tươi cười. Chàng mặc một bộ âu phục rất vừa vặn, một chiếc áo len vừa dày vừa thô, tiêu biểu cho sắc thái của nam giới. Chàng thọc hai tay vào túi quần, thái độ xem thật thanh thản.

Doanh Tuyết đứng nhìn chàng vì nàng đã bị phong độ của chàng thu hút. Đây là một chàng trai hào hoa ít thấy.

Chàng ta lên tiếng trước:

- Thế nào... Cô không ghi tên được hả...

Nàng nhún vai:

- Tôi đến trễ. Đây là tại tôi

Nàng cảm thấy mình trả lời chàng là một điều rất tự nhiên. Chàng trai nói như đùa:

- Hồi nãy cô cãi xem dữ ghê!

Doanh Tuyết hỏi:

- Anh cũng đến đây ghi danh hả...

Chàng cười:

- Tôi... Tôi cần gì đến đây học... Tôi đã là sinh viên mà!

Doanh Tuyết đã hiểu, thảo nào thái độ của chàng rất già dặn, không còn giống như học sinh trung học nữa. Nàng hỏi:

- Sinh viên mà đứng đây làm gì...

Chàng nhún vai

- Chờ bạn gái tan học!

Doanh Tuyết cười tự nhiên:

- Nếu vậy, xin chúc anh đừng chờ vui về!

Dứt lời nàng quay gót bước đi. Nhưng nàng nghe có tiếng chân bước theo sau. Nàng quay lại nhìn thấy chàng trai đó, bèn hỏi:

- Thế nào...

Chàng đáp:

- Không chờ bạn gái nữa. Cùng đi với cô cho vui!

Doanh Tuyết tưởng chàng nói đùa:

- Đâu lại lạ thế...

Chàng trai đáp tự nhiên:

- Có chi lạ... Tôi chỉ mới quen cô ta ngày hôm qua thôi.

- Ngày hôm qua...

Doanh Tuyết sững sốt. Như vậy thì sao gọi là bạn gái được...
Chàng tươi cười:

- Tôi quen với nàng trên đường, vì tôi đựng rớt sách của nàng!

Lần này chàng cười có vẻ thơ ngây. Doanh Tuyết lắc đầu:

- Anh cố ý đựng người ta hả...

Chàng trai rất dạn dĩ và thành thật đáng thương. Chàng gạt

đầu:

- Có thể nói như vậy được!

Nàng hỏi:

- Thế tại sao bây giờ không chờ cô ta...

Chàng nhìn nàng:

- Tự nhiên tôi không còn thấy hứng nữa. Tôi đã quyết định thay đổi mục tiêu trước đây một phút.

Nàng không biết nói gì hơn:

- Anh này thiệt!

Một chàng con trai như vậy thật là hiếm có! Chàng thích nàng thì thẳng thắn bộc lộ ra, không cần giấu giếm! Cảm nghĩ của nàng đối với chàng khá tốt đẹp. Nàng không thể xem chàng như Bạch, một người rời đi mà không một lời giã biệt.

Tại sao nàng vẫn còn nhớ mãi tới Bạch... Chàng vỗ vào ngực:

- Con người tôi được lắm chớ, phải không... Khỏe mạnh, xuất sắc và rất chịu chơi!

Nàng hỏi:

- Anh chịu chơi cái gì...

Nàng dẫn xe đạp tiếp tục đi tới, vì chàng không có xe nên nàng không thể cỡi.

Chàng khoe:

- Nói tới chơi thì cái gì tôi cũng khá hết. Chỉ cần cô nói món gì

là tôi cũng biết hết!

Nàng không tin:

- Anh phô trương thái quá.

Chàng khoát tay:

- Cô có thể thử tài tôi.

Nàng lắc đầu:

- Đáng tiếc là tôi không biết chơi, hàng ngày tôi chỉ biết đi học, vẽ tranh và chủ nhật đi nhà thờ, thế thôi.

Chàng lắc đầu:

- Cuộc sống nghèo nàn quá! Để tôi dạy cô nhé!

Nàng đáp:

- Tôi không dám. Sang năm tôi phải thi vào đại học.

Chàng tắc lưỡi, ngỏ ý tiếc rẻ:

- Học vào những giờ học, chơi vào những giờ chơi. Câu nói đó cô không hiểu sao...

Nàng không đồng ý:

- Chuẩn bị thi vào đại học thì phải lo học trối chết!

Chàng nói:

- Tôi không bao giờ học trối chết, thế mà vẫn thi vào đại học

Nàng cười:

- Vì anh số đỏ, nếu chẳng phải thế thì anh là người có thiên tài.

Chàng nói trang nghiêm:

- Sai rồi. Tôi phân biệt rõ cái chơi và cái học, để giữ gìn sức khỏe và sự sáng suốt của trí não, nên tất nhiên tôi hơn hẳn những người học như điên.

- Đây là lập luận quái dị của anh.

Chàng vẫn trang nghiêm:

- Đây là sự thật

Nàng nói:

- Được rồi, tôi tạm nhận đây là sự thật. Nhưng bây giờ tôi phải trở về nhà.

Chàng cảm nàng:

- Khoan đã, gấp chi thế... Mới tám giờ rưỡi mà. Chúng ta có thể đi xem xuất xi - nê chín giờ.

Nàng lắc đầu:

- Không được, vì tôi không có xin phép má tôi.

Chàng lại nói:

- Nếu vậy... chúng ta đi tản bộ chơi, rồi kiếm thức ăn.

Nàng nghiêm trang:

- Anh nên biết, tôi thật sự không có nhiều thì giờ để đi chơi.

Chàng chăm chú nhìn nàng, nụ cười từ khóe mắt lan rộng ra.

Đôi mắt của chàng biết cười... Chàng con trai này đặc biệt thật!

Chàng nói:

- Chúng ta không đi chơi, vậy chủ nhật này tôi sẽ đưa cô đi nhà thờ.

Người con trai này thật vui. Nàng cười:

- Ai tin được... Đi nhà thờ không phải có người đưa. Hơn nữa, nhà thờ không hoan nghênh một tín đồ thiếu đứng đắn.

Chàng đưa cánh tay phải lên ra bộ thề:

- Nói chơi hoài! Tôi là một tín đồ Cơ Đốc giáo có chịu phép rửa tội đảng hoàng!

Nàng lấy làm lạ:

- Thật hả...

Chàng đáp:

- Chuyện gì cũng có thể nói dối, nhưng chuyện này thì không!

- Được rồi, tôi thử tin anh một lần.

Thật ra nàng rất bằng lòng ở nán lại đi tản bộ và nói chuyện chơi với chàng. Sống gần một chàng con trai như vậy, tinh thần sẽ cảm thấy sáng khoái lắm. Chàng hỏi:

- Cô tên gọi là gì...

- Châu Doanh Tuyệt!

Chàng nghĩ ngợi:

- Tên đẹp quá. Nhưng nếu cô lấy lại họ Hạ, gọi là Hạ Doanh Tuyết thì càng đẹp hơn.

Nàng cười.

- Hạ Doanh Tuyết... Mùa hạ làm sao có nhiều tuyết được.

Chàng đáp:

- Đây là cái đẹp trong sự mâu thuẫn.

Nàng nói:

- Anh cãi bướng giỏi quá!

- Không đẹp sao... Tôi rất ghét những ngôn từ vô ý nghĩa.

Nàng nhìn chàng thật lâu:

- Nhưng có ý nghĩa quá cũng không hay.

Chàng gật đầu:

- Tất nhiên. Con người tôi biết dừng lại đúng chỗ, dù đối với bạn gái cũng thế. Tôi không khi nào làm điều gì quá đáng.

Nàng hỏi:

- Thế hả... Anh tên gọi là gì...

Chàng đáp:

- Đinh Bồi Ngun! Nhưng các bạn tôi vẫn gọi tôi là Bồi Bồi!

- Bồi Bồi... Nghe giống tên một cô gái quá.

Chàng thần nhiên:

- Hiện nay y phục đang thịnh hành kiểu "lại cái" vậy cái tên giống con gái có quan hệ gì...

Nàng gật đầu:

- Được! Tôi cũng gọi anh là Bồi Bồi.

Cá tính nàng rất phóng khoáng, nên nàng rất thích thái độ phóng khoáng đó. Nàng cũng thích một người con trai liếng thoảng và chẳng câu nệ.

Chàng đề nghị:

- Chúng ta tìm một nơi ngồi chơi.

Nàng đáp:

- Được! Nhưng đến 9 giờ rưỡi là tôi phải về nhà.

Chàng khoe:

- Nói một lời là giữ chắc nhé. Chỗ hay nhứt của tôi là không bao giờ ép các cô gái phải làm gì họ không muốn.

Nàng cười:

- Như vậy là anh khôn ngoan.

Chàng quả là một người con trai rất vui tính. Họ tìm một quán cà phê nho nhỏ, nhưng khung cảnh nên thơ bước vào. Ánh đèn không tối lắm, thực khách đều đứng đắn. Nàng hỏi:

- Anh thường tới đây lắm hả...

Chàng đưa mắt ngó quanh:

- Chưa đến lần nào, nhưng ở đây phải kể là đẹp.

Nàng như đang nghĩ ngợi:

- Vừa rồi anh bảo là đối với bạn gái, anh biết dừng lại đúng lúc, nghĩa là gì...

Chàng hỏi nhanh:

- Cô muốn biết điều đó...

Nàng hỏi:

- Hãy nói đi.

Nàng đang nghĩ ngợi, một người con trai như Bồi Bồi, chắc là có nhiều tư tưởng quái lạ.

Chàng nghiêm trang:

- Tôi nhận rằng tuổi tôi còn nhỏ, tuy có bạn gái cũng được, nhưng không nên nói tới việc tình yêu sớm quá.

- Có lý!

Chàng lại nói:

- Nhưng chuyện tình yêu tế nhị lắm. Khi nó xảy ra đến chính mình cũng không ngờ, trở tay không kịp. Phải không...

Nàng gật đầu:

- Vâng!

Chàng nghĩ ngợi một chút:

- Cho nên tôi giao thiệp với nhiều cô gái khác nhau, nhưng tất cả đều là những người bạn thông thường. Một khi tôi phát

giác có yếu tố tình yêu xen vào, là... tôi liền cắt đứt liên lạc ngay!

Nàng không hiểu:

- Thế nghĩa là sao...

Chàng đưa tay ra hiệu:

- Tôi sẽ vùng kiếm bấu cắt đứt sợi dây tình ái đi!

Nàng tươi cười:

- Đây là một phương pháp rất khôn ngoan.

Đúng ra chính nàng cũng không biết ý nghĩa đó đúng hay sai.

Chàng lắc đầu:

- Giao thiệp với bạn gái là chuyện có ý nghĩa, nhưng nói tới tình yêu thì rắc rối.

Nàng nghĩ ngợi:

- Anh sống rất lý trí. Trước đây anh đã chặt đứt bao nhiêu sợi tình ái rồi...

Chàng trầm lặng và đắn đo trong giây lát, một lát sau mới nói:

- Tôi không muốn dối gạt cô, nhưng... không có lần nào cả!

Nàng rất ngạc nhiên:

- Chưa có lần nào...

Chàng tự hào:

- Thật đấy! Tôi quen với nhiều cô gái lắm, nhưng không có cô nào làm cho tôi cảm được!

Nàng cười:

- Chắc anh máu lạnh!

Chàng nghiêm trang:

- Không! Tôi rất kỹ, đối với chuyện tình yêu tôi kỹ lắm.

Nàng vui vẻ:

- Thật tôi không nhận ra.

Chàng nói:

- Tôi đã nhiều lần tự nhủ, trừ phi khi nào tôi gặp một cô gái làm tôi xiêu lòng, còn thì không bao giờ tôi yêu bừa bãi.

Nàng cười:

- Yêu bừa bãi... Những lời nói ấy hay lắm. Thanh niên ngày nay phần đông là yêu bừa bãi.

- Như vậy họ sẽ hối hận dài dài!

Nàng nghĩ ngợi giây lát:

- Này anh Bồi Bồi, một cô gái thế nào mới làm cho anh xiêu lòng... Có điều kiện không...

Câu hỏi của nàng có vẻ thật tò mò. Chàng nhìn ánh đèn trên tường, đôi mắt chớp chớp, nói qua giọng chân thành:

- Không có điều kiện. Tình yêu mà có điều kiện gì... Tôi chỉ cần một cô gái làm cho tôi... không thể múa kiếm chặt đứt

giây tình ái và phải yêu nàng tha thiết!

Nàng nghĩ ngợi rồi cười:

- Thật ra anh không phải là một người hoàn toàn lý trí.

Chàng nheo mắt ranh mãnh:

- Cô nên biết, những năm gần đây con gái hư nhiều lắm, tôi cần nghĩ cách để bảo vệ lấy tôi.

Đây là Bồi Bồi!

PHẦN 4

Doanh Tuyết và Bồi Bồi gần nhau một cách tự nhiên. Hai người đều có cá tính phóng khoáng. Hoàn cảnh gia đình của Bồi Bồi khá giả. Giao thiệp với người con trai như vậy Doanh Tuyết không sợ mình hư.

Nhất là Bồi Bồi rất vui tánh, chỉ cần có mặt chàng là cả nhà rộn lên tiếng cười vui vẻ. Doanh Tuyết chẳng hề yêu chàng. Chàng cũng dường như không yêu Doanh Tuyết. Giữa họ chỉ có tình bạn, thường tới lui nhau như anh em.

Nhiều khi họ cùng đi với Ly Ly và Chấn ra phố xem xi nê, hoặc đánh ít ván banh bowling.

Hầu hết thời giờ, họ thường đến ngồi nói chuyện chơi tại quán cà phê có khung cảnh nên thơ ấy. Họ không sợ thiếu đề tài tán gẫu. Một khi Bồi Bồi mở chiếc va ly đề tài của mình ra thì có vô số chuyện vui nhộn nói hoài không hết.

Cũng có khi hai người đến nhà của Bồi Bồi để đàn guitar và dùng máy ghi âm để ghi lại tiếng ca non nót của họ. Cũng có khi hai người đến nhà Doanh Tuyết vẽ tranh. Bồi Bồi thường ngồi làm người mẫu và ngồi yên không nhúc nhích hàng buổi.

Gặp ngày chủ nhật Bồi Bồi giữ đúng lời hứa đến đưa Doanh Tuyết đi nhà thờ. Chàng là một tín đồ thật sự. Chàng không phải là một chàng trai thích nói dối.

Ngày giờ của họ trôi qua trong bình thản, vui vẻ. Họ chẳng khác gì cặp cá vàng sống không biết buồn lo trong bồn kiếng.

Những người chung quanh đều xem họ là một cặp xứng đôi vừa lứa, một cặp tình nhân rất lý tưởng.

Nhưng chỉ có họ hiểu rõ nhau. Họ không phải là một cặp nhân tình. Bồi Bồi không bao giờ ôm nàng, không bao giờ hôn nàng, thậm chí việc nắm tay nhau cũng ít khi xảy ra. Hai người họ tất nhiên không phải là một cặp tình nhân.

Doanh Tuyết lại vẽ tranh, thái độ của nàng rất bình tĩnh. Bồi Bồi ngồi bên cạnh xem tạp chí. Mặc dù chàng không lên tiếng, nhưng xem chàng có vẽ khác thường. Chàng hơi bồn chồn, cái bồn chồn không rõ lý do.

Chính chàng cũng không hiểu tại sao mình lại bồn chồn như vậy. Đã mấy lần chàng ngửa mặt nhìn Doanh Tuyết, thấy nàng bình tĩnh, vẫn chăm chú nên chàng không tiện quấy rầy nàng.

Đã giao du với Doanh Tuyết gần một tháng. Ngay từ lúc đầu chàng đã nhận thấy Doanh Tuyết không phải là một cô gái đẹp. Nhưng càng ngày chàng càng phát giác Doanh Tuyết ngoài cái phong độ đặc biệt, lại còn có cái đẹp ngầm khó hình dung được.

Cái đẹp ngầm ấy rất sâu sắc, rất mãnh liệt. Nó đang hấp dẫn chàng!

Hấp dẫn!... Ôi! Đây quả là một việc tế nhị khó hiểu. Doanh Tuyết và chàng gần như ngày nào cũng trông thấy mặt, vậy làm thế nào bảo là... hấp dẫn... Chả lẽ chàng đã... yêu Doanh Tuyết rồi hay sao...

Chàng lén liếc mắt nhìn nàng. Không! Tất nhiên là chàng không yêu nàng. Nếu bảo là yêu, thì chàng đã yêu nàng khi vừa quen nhau trước đây một tháng, chớ đâu đợi đến ngày nay...

Tuyệt đối không phải là yêu! Chàng đã thảm nhũ như vậy.

Suốt một tháng qua, chàng không bao giờ tiếp xúc với một cô gái khác. Thậm chí chàng cũng không bao giờ nghĩ đến một cô gái khác. Đó là điều rất bình thường. Vậy chả lẽ...

Chàng đã chán Doanh Tuyết rồi sao... Chàng cần phải rời xa nàng... Phải tìm một cô gái mới mẻ khác...

Có thể là đúng. Cuộc sống trong tháng qua thật quá khô khan, phải không... Chàng tăng hăng một tiếng để làm gián đoạn sự chăm chú vẽ tranh của Doanh Tuyết. Nàng hỏi:

- Thế nào rồi, anh Bồi Bồi...

Chàng đứng lên:

- Tôi muốn đi về.

Nàng không lưu chàng lại, vì giữa họ đã quen biết quá:

- Được, ngày mai này anh đi nhà thờ không...

Bồi Bồi đáp:

- Không nên chờ tôi. Tôi không chắc đến.

Doanh Tuyết nhìn chàng:

- Cũng được!

Nàng đã nhận ra thái độ khác thường của chàng. Nàng thản

nhân. Nàng không phải là một người bạn gái của chàng. Sự giao du giữa họ rất tự nhiên, nên nàng cũng không chú ý tới chàng.

Đứng trước khung cửa, chàng hỏi:

- Đêm nay cô định làm gì...
- Vẽ xong bức tranh này, có thể tôi xem truyền hình.

Chàng lại hỏi:

- Cô không đi chơi sao...

Nàng không ngó lên:

- Không chắc!

Tiếng nói của chàng lớn hơn:

- Cái gì gọi là không chắc... Cô định đi đâu...

Nàng để cọ vẽ xuống:

- Anh Bồi Bồi, bộ anh khủng rồi hả... Tôi nói có định đi đâu...

Nhưng chàng vẫn chưa chịu thôi:

- Cô vừa bảo là không chắc kia mà!

Doanh Tuyết vừa giận vừa tức cười:

- Anh nghe đây, thời gian một tháng đã đến, tôi có thể đi tới lớp học tối để ghi danh vào học.
- Nếu vậy tôi sẽ đưa cô đi.

Nàng cười lắc đầu:

- Tôi nào phải trẻ con. Tôi đi một mình được.

Sắc mặt chàng rất lạ, làm cho nàng khó hiểu. Nàng lại nói:

- Nể tôi có đi, tôi sẽ ghé nhà anh.

Chàng buồn buồn:

- Tôi có thể không có ở nhà!

Nàng lại cầm cọ lên:

- Chẳng sao, chẳng có việc gì quan trọng.

Chàng lại nhìn nàng một lúc. Lòng chàng đang có một khao khát kỳ lạ. Nếu nàng ngược mắt nhìn chàng, là chàng bằng lòng ở lại đây với nàng ngay.

Nhưng nàng không làm thế. Nàng vẫn chăm chú vào việc vẽ tranh. Chàng khẽ thở dài, quay lưng bước đi.

Chàng và Doanh Tuyết sống gần nhau lâu rồi, phải không... Chàng nhớ trước đây có một cô gái tên gọi là Mỹ, rất đẹp và rất thích chơi, vậy hãy rủ nàng cùng đi khiêu vũ trong đêm nay.

Đi khiêu vũ có thể làm cho nỗi buồn trong lòng tiêu tán đi. Chàng nhảy lên xe buýt, đi thẳng đến nhà của Mỹ.

Thật may, Mỹ có mặt ở nhà. Chàng là người được các cô gái rất mến thích. Một khi chàng đã rủ ai thì không bao giờ bị từ chối. Mỹ đã vui vẻ nhận lời chàng.

Tâm trạng Bồi Bồi thấy vui lên một tí. Nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của Mỹ chàng lại vui hơn. Đêm nay chàng sẽ đi chơi vui vẻ.

Chàng không hiểu tại sao Doanh Tuyết chẳng bao giờ chịu đi khiêu vũ với chàng. Thế mà chàng đã bằng lòng sống cạnh nàng suốt một tháng qua! Đối với các cô gái chàng ít khi thích lâu. Chàng sống gần một khuôn mặt quen thuộc trong vòng một tháng kể là lạ lắm.

Chàng lắc đầu một mình.

Ngồi chờ Mỹ trang điểm, thay quần áo rồi hai người cùng bước ra cửa. Trước tiên họ đi dùng cơm tối, rồi cùng đến một hộp đêm bậc trung.

Chàng là một sinh viên không có nhiều tiền dư, vậy đến hộp đêm hạng sang chàng không đủ sức.

Cũng may các cô gái khi được chàng rủ đi chơi là đã thích, họ không câu nệ đi đến đâu. Các cô gái đều xem chàng như một người có số đào hoa.

Như anh chàng có số đào hoa này, từ trước tới nay chưa biết yêu một cô bạn gái nào hết!

Chàng đi Mỹ xoay tròn giữa sân nhảy. Lạ thật, bỗng chàng chợt nhớ tới Doanh Tuyết. Bây giờ Doanh Tuyết đang làm gì... Đang xem truyền hình... Vẽ tranh... Hay đến lớp kèm để ghi danh...

Nếu nàng đi đến lớp kèm, có thể nàng lại quen biết với một người con trai nào khác...

Tâm trạng của Bồi Bồi càng rối rắm hơn. Chàng không muốn tiếp tục cùng khiêu vũ với Mỹ nữa. Chàng muốn đến ngay nhà Doanh Tuyết để xem cho rõ. Nhưng chàng không thể làm như vậy được, vì chàng đâu lại bỏ rơi Mỹ ở đây!

Chàng bắt đầu cảm thấy hối hận đối với việc rủ Mỹ đi khiêu vũ. Đáng lý chàng nên đưa Doanh Tuyết tới lớp kèm.

Gắng gượng nhảy đến mười một giờ, trong khi Mỹ hãy còn vui thích, thì chàng cảm thấy sốt ruột thêm. Chàng kéo Mỹ ra khỏi hộp đêm, đưa nàng về nhà, trong khi nàng vẫn còn muốn tiếp tục cuộc chơi.

Sắc mặt của Mỹ lộ rõ sự bất mãn. Chắc chắn nàng đã giận. Nhưng có giận cũng mặc nàng. Bất quá về sau không gặp nhau nữa, không làm bạn nữa. Bây giờ chàng nhất định phải đến ngay nhà Doanh Tuyết.

Mười một giờ đêm tuy đã khuya, nhưng chàng không thể không đi. Chàng biết mình không đi, thì đêm nay đừng hòng mà ngủ được.

Chàng ngồi tắc xi đến nhà Doanh Tuyết, cảm ơn trời! Đèn trong nhà hãy còn sáng.

Người bước ra mở cửa là má của Doanh Tuyết. Bà rất lấy làm lạ, bà hỏi:

- Khuya thế này cậu đến đây có việc gì... cậu Bồi Bồi...

Một chàng trai tánh tình tự nhiên như chàng mà vẫn cảm thấy lúng túng:

- Ồ!... cháu có mấy lời muốn nói, xong là về.

Doanh Tuyết từ trong bước ra. Nàng mặc áo ngủ, rõ ràng sắp lên giường. Nàng hỏi:

- Anh Bồi Bồi, bộ anh điên hả...

Bồi Bồi nhìn Doanh Tuyết:

- Tôi...

Chàng chỉ nhìn thấy Doanh Tuyết là sự sốt ruột, bất an trong lòng đã tiêu tan đi. Chàng nói tiếp:

- Tôi đến để cho cô hay, sáng mai tôi sẽ cùng đi nhà thờ với cô.

Doanh Tuyết lắc đầu:

- Sáng sớm ngày mai tôi phải đi học thêm. Tôi đã ghi danh rồi. Về sau tôi chỉ có thể đi xem lễ ban đêm.

Chàng nói:

- Nếu vậy... sáng mai tôi sẽ đến lớp kèm đón cô ra. Đến tối tôi sẽ cùng đi xem lễ với cô.

Doanh Tuyết tươi cười:

- Nói cho chắc nghe! Vừa rồi tôi có ghé nhà anh, nhưng anh đi vắng.

Chàng cố ý nói cho Doanh Tuyết biết:

- Tôi đi khiêu vũ với cô Mỹ

Chàng mong chờ sự phản ứng của nàng. Nhưng nàng thản nhiên:

- Ồ! Lại một cô bạn gái mới...

Chàng lấy làm thất vọng:

- Bạn gái cũ mà!

Trời! Tại sao nàng không để ý chi tới việc của chàng hết...

Nàng lại hỏi:

- Chơi có vui không...

Chàng che giấu:

- Vui lắm!

- Anh nghĩ tới việc đi khiêu vũ lúc nào thế...

Chàng đáp:

- Sáng hôm nay tôi đã nghĩ tới, nhưng cô không bằng lòng đi với tôi!

Nàng lại nhớ đến Bạch, chàng trai ra về không một lời giả biệt. Có lẽ vì Bồi Bồi nhắc đến chuyện khiêu vũ. Nàng nói:

- Tôi... tôi không biết khiêu vũ.

Chàng nói như ganh tỵ:

- Được rồi, cô không muốn đi với tôi phải không... Ly Ly nói cho tôi biết trong dịp lễ giáng sinh cô đã đi khiêu vũ với họ.

Nàng lắc đầu:

- Lần đó không kể, vì đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng.

Nhớ đến Bạch, lòng nàng không còn bình tĩnh được nữa. Thời gian qua đã lâu, thế mà nàng không thể quên chàng. Hai người chỉ gặp nhau một lần, gần nhau chẳng qua có mấy tiếng đồng hồ... vậy đâu thể nào gọi là mối tình đầu được...

Mối tình đầu... Đây là danh từ đáng tức cười thay! Nàng đã có tình với một chàng trai ra đi không nói một lời giả biệt...

Chàng nói:

- LyLy còn bảo cô cùng nhảy với một chàng trai trên mười bản nhạc.

Nàng kêu lên:

- Trời! Anh Bồi Bồi, anh nói thế có nghĩa gì... Chàng trai nào mà anh nhắc đến... Ngay đến vóc dáng của chàng ta ra sao, tôi cũng không còn nhớ nữa.

Nàng cố ý che giấu tình cảm của mình. Chàng ngó thẳng vào nàng:

- Thật hả...

Nàng đáp:

- Để thứ bảy tuần sau tôi cùng đi khiên vũ với anh, kéo anh lại lắm chuyện quá.

Chàng lắc đầu:

- Sự bằng lòng đó không phải xuất phát từ lòng tự nguyện.

Nàng kêu lên:

- Anh Bồi Bồi!

Chàng giật mình. Phải, hôm nay tại sao chàng lại kỳ vậy...

Chàng nói:

- Được, chúng ta hứa là chắc nhé!

Chàng muốn làm cho mình vui tươi lên một tí, nhưng cảm thấy thật là khó.

Nàng nhắc:

- Anh về nhà đi, tôi cần ngủ sớm để mai đi học thêm.

Chàng hỏi:

- Mấy giờ cô tan học...

Nàng hỏi lại chàng:

- Anh rước tôi thật hả... Đúng 11 giờ...

Chàng tươi cười:

- Tôi có bao giờ nói dối đâu...

Chàng quay lưng bước đi. Thái độ của Bồi Bồi đêm nay có vẻ khác thường, nhưng nàng vẫn không chú ý. Bồi Bồi... chỉ là một người bạn thông thường mà thôi. Nhưng... lời nói của Bồi Bồi đã làm nàng nhớ đến Bạch, người con trai đầu tiên đã làm tâm hồn nàng xao xuyến!

Suốt một tháng nay, nàng không bao giờ quên được chàng. Trái lại, hình bóng của Bạch mỗi ngày càng rõ thêm trong tâm khảm nàng.

Trong một thành phố rộng lớn như thế này, muốn gặp nhau một lần nữa không phải dễ, phương chi... lần trước chàng rời đi mà không nói một lời cáo biệt, vậy nếu có dịp gặp lại nhau, chàng làm sao nhớ được ra nàng...

Chàng... phải chăng vẫn tưởng nhớ đến nàng, y như nàng tưởng nhớ đến chàng vậy...

Chàng bảo mình còn đang đi học, vậy chàng ở đại học nào... Nếu có thể... nàng bằng lòng ra công đi tìm chàng.

Ít nhút, giữa hai người có thể làm bạn thông thường như Bồi Bồi với nàng hiện nay.

Nhưng lúc ấy chàng không nói gì cả, chàng khó hiểu như một câu đố.

Chàng... hiện giờ đang làm gì... Có phải chàng cũng như nàng đang nằm trên giường ngẩn ngơ chẳng...

Nàng đã đuối khéo được Bồi Bồi ra về. Thật ra nàng nên đối xử tốt với Bồi Bồi một tí, vì chàng ta là một chàng trai khá tốt. Nhưng vì nàng sợ đối xử quá tốt với chàng thì lại sanh ra chuyện hiểu lầm trong việc giao thiệp với bạn trai, người con gái cần phải thận trọng.

Lăn qua trở lại mà nàng vẫn không thể chợp mắt. Ngày mai phải đi học thêm, đến chiều có thể lại phải đi chơi với Bồi Bồi, tối mai phải đi nhà thờ xem lễ... bao nhiêu công việc đang chờ đợi nàng, thế mà nàng vẫn không thể chợp mắt.

Nàng rất mến thích Bạch. Nàng vừa thấy chàng là đã yêu ngay chàng chẳng... Ôi! Tại sao cảm tình chưa bắt đầu là đã bị trở lực... Có phải nàng thiếu lòng trung thành với Thượng đế không... Như vậy thật là bất công quá.

PHẦN 5

Doanh Tuyết bước ra khỏi lớp học, trông thấy Bồi Bồi đang đứng chờ sẵn. Nàng lấy làm lạ, chỉ một tháng ngắn ngủi sống gần nhau, mà Bồi Bồi chừng như đã mất đi cái dáng vóc của một chàng công tử. Nàng đùa:

- Anh Bồi Bồi, anh không đi theo một cô gái nào mà anh hợp nhãn sao?

Chàng đáp:

- Đùa mãi! Đã bảo là đến đây chờ cô mà?

Nàng lại đùa:

- Hôm trước chẳng phải anh cũng đứng đây chờ một cô gái, nhưng kết cuộc là anh đã đi theo tôi!

Chàng đi bên cạnh, đáp giọng buồn buồn:

- Việc ấy khác!

Nàng hỏi:

- Có chi khác đâu? Ai cũng là con gái hết!

Chàng đáp:

- Tất nhiên không giống nhau được, vì cô là... là cô!

Nàng cười:

- Tôi là tôi? Một câu nói lạ ghê!

Chàng nói lảng sang vấn đề khác:

- Lớp học này như thế nào?

Nàng gật đầu:

- Khá lắm. Khá hơn sự tưởng tượng của tôi.

- Thật ra... bài vở của cô tôi có thể kèm cô được.

Nàng kêu lên:

- Tại sao anh không nói sớm? Tôi đã đóng tiền ghi danh rồi.

Chàng lắc đầu:

- Tôi sợ cô thiếu tin tưởng ở tôi.

Nàng nhìn chàng:

- Lại tự ti mặc cảm. Bất cứ người sinh viên nào cũng có thể kèm cho học sinh bậc trung học được hết.

Chàng nói:

- Trưa nay... chúng mình ăn cơm ngoài phố nhé?

Nàng không đồng ý:

- Tốn kém lắm.

- Tôi muốn cùng đi chơi với cô suốt buổi chiều.

Nàng hỏi:

- Chơi cái gì?

Chàng nghĩ ngợi rồi nói thông thả:

- Tôi cỡi xe cô và cô ngồi phía sau, chúng mình đi ngoại ô du ngoạn.

Nàng nhắc nhở:

- Chớ quên tối nay tôi phải đi xem lễ.

Chàng nói chắc chắn:

- Không bao giờ tôi để trễ việc của cô.

Nàng nhún vai:

- Tùy ý anh sắp đặt. Nhưng tôi rất lấy làm lạ, tại sao anh lại muốn đi du ngoạn?

Chàng kêu lên:

- Hoài nghi tôi có... dụng ý gì?

Nàng ngăn câu nói của chàng lại:

- Tất nhiên không phải. Nhưng từ trước đến nay anh chưa bao giờ nói đến việc du ngoạn.

Chàng đáp:

- Tôi bất ngờ vừa mới nghĩ tới.

Thái độ của chàng hôm nay rất đặc biệt.

Họ tìm tới một tiệm mì nhỏ cùng ăn bữa trưa thật đơn giản.
nàng hỏi thẳng:

- Anh Bồi Bồi, anh đang có tâm sự gì hả?

Chàng gượng cười, khoe khoan:

- Tâm sự? Đâu lại có việc đó? Con người tôi không bao giờ có tâm sự gì hết!

Nàng không tin:

- Anh không giấu được tôi đâu. Tôi nhận ra mà.

Chàng đáp:

- Doanh Tuyết, cô chó nên hỏi những vấn đề vu vơ đó.

- Chúng ta là bạn, mà bạn thì phải lo lắng cho nhau.

Chàng vỗ nhẹ tay nàng:

- Rất cảm ơn sự lo lắng của cô, vậy chờ khi nào tôi thật sự có tâm sự thì tôi sẽ nói cho cô biết.

Nàng nhìn chàng:

- Hôm qua tôi chưa hỏi anh tại sao lại đi tìm người bạn gái trước kia đi khiêu vũ?

Chàng khẽ nhướn mày:

- Thế nào? Cô ghen hả?

Nàng lo lắng:

- Tất nhiên không phải ghen, mà chỉ... tò mò.

Chàng kéo dài giọng nói:

- Ồ... có lẽ vì cả tháng nay cô làm tôi buồn quá.

Nàng nói thành thật:

- Anh hà tất phải ngày ngày đến tìm tôi?

Chàng chau mày:

- Cô... nói thế nghĩa là gì?

Nàng đáp:

- Chúng mình có sự ưa thích khác nhau, mặc dù là bạn, nhưng có thể mạnh ai nấy đi tìm thú vui riêng.

Sắc mặt của chàng buồn thiu:

- Cô chán tôi rồi hả?

Nàng cười lắc đầu:

- Đâu có thế, anh Bồi Bồi? Anh lại nghĩ đi đâu vậy? Tôi chỉ nói anh không cần phải chiều theo sở thích của tôi.

Chàng kém vui:

- Tôi không hề ép mình phải chiều theo cô.

Nàng vẫn cười:

- Vừa rồi anh bảo theo tôi thì buồn quá.

Chàng bình thản:

- Tôi không thể nói đùa sao?

Nàng chỉ vào chàng:

- Xem anh kia, làm gì có vẻ nghiêm trang quá vậy. Trước đây anh nào phải là người như thế này.

Mì đã bùng lên, họ im lặng lo ăn. Doanh Tuyết vẫn rất tự

nhien, rất vui vẻ. Bồi Bồi trái lại chỉ cúi đầu lo ăn, không nói một lời. Chắc hẳn chàng đang có tâm sự gì.

Ăn mì xong, họ cỡi xe đạp ra đi. Bồi Bồi ngồi ở phía trước, đèo Doanh Tuyết phía sau. Nàng choàng tay ôm qua ếch của chàng. Nàng cảm thấy cử chỉ đó rất tự nhiên và rất thông thường.

Nhưng còn Bồi Bồi thì sao? Khi Doanh Tuyết dựa vào người chàng, khi tay nàng choàng qua eo ếch chàng, thì lòng chàng nóng ran lên, cảm thấy rất dễ chịu.

Những nỗi phiền não, bực dọc trong lòng bị quét sạch đi. Chàng lại vui vẻ như trước.

Chàng tự biết tại sao mình thay đổi như vậy, nhưng chàng không muốn suy nghĩ nhiều. Chàng cảm thấy đó là một việc kỳ quặc lắm.

Chàng còn trẻ tuổi, nên không muốn sớm bị tình yêu trói buộc. Đây có phải là tình yêu không? Chàng không muốn ép buộc mình đi phân tách điều đó. Chàng chỉ lo đạp xe chạy thẳng tới, chạy mãi cho tới một vùng thưa thớt dân cư. Chàng đi không có mục đích.

Doanh Tuyết ngồi phía sau hỏi:

- Chúng ta có trả cuối cùng không?

Chàng vui vẻ đáp:

- Không có! Chúng ta đi không mục đích, đi tới đâu hay tới đó.

Nàng đùa:

- Đây là nhân sinh quan của anh hả?

Chàng không cố chấp:

- Cũng có thể!

Thái độ của chàng khác hơn lúc đầu thật xa. nàng đã thấy được, nhưng nàng không hỏi.

Đối với tâm sự của Bồi Bồi nàng không muốn đi sâu, vì hai người chỉ là bạn thông thường. Nếu đi sâu hơn... có thể sinh ra hiểu lầm, rắc rối lắm.

Đã đến ngoại ô. Người đi bộ cũng như xe cộ đều thưa thớt. Hương thơm từ những cánh đồng lúa và mùi cỏ xanh đang bay thoang thoảng, làm cho hai người cảm thấy thật là sáng khoái.

Chàng dừng xe bên cạnh một ao nuôi cá của tư gia. Ao cá này rất to, bốn bên đều có bảng cấm câu.

Chàng quay mặt nhìn nàng:

- Ngồi đây chơi một chốc nhé?

Nàng buông cánh tay đang choàng qua eo ếch chàng, nhảy xuống xe. Nàng như hồi tiếc:

- Phong cảnh đẹp quá, chỉ tiếc là không mang theo giấy bút theo. Ở đây có thể làm đề tài để vẽ.

Chàng nhặt một cục đá ném vào ao cá:

- Thôi đi! Tôi đưa cô đến đây để chúng mình nói chuyện chơi cho đỡ buồn, chứ đâu phải để vẽ tranh?

Nàng chụp ngay chỗ sơ hở trong câu nói của chàng:

- Không có tâm sự thì cần gì phải nói chuyện cho đỡ buồn?

Chàng chịu thua:

- Được! Tôi nhận là tôi có tâm sự.

Chàng ngồi xuống:

- Rõ ràng là anh đang có tâm sự. Từ trước tới nay anh là con người thành thật, vậy tại sao thay đổi rồi?

Chàng cũng ngồi xuống:

- Không phải thay đổi đâu. Tôi đang có một nỗi phiền muộn kỳ lạ trong lòng. Chính tôi cũng không biết tại sao?

Nàng nhìn chàng một lúc lâu. Nàng không thể nhận thấy tâm sự gì của chàng. Nàng lắc đầu:

- Anh là người nghĩ ngợi sâu sắc hơn tôi, nếu không thể đoán biết nguyên nhân sự phiền muộn đó.

Chàng thành thật:

- Chẳng cần phải tìm hiểu, hiện giờ tôi thấy đã đỡ nhiều rồi.

Nàng gật đầu:

- Tôi có thể đoán biết được. Có lẽ anh đang cần một tí cảnh sắc đồng quê, một tí màu xanh biếc và một tí không khí trong lành.

Chàng lại ném đi một viên đá:

- Có thể như vậy.

Nàng nghĩ ngợi:

- Anh Bồi Bồi, chừng như anh cảm thấy cuộc sống buồn tẻ lắm. Mỗi sinh viên nào cũng giống như anh không?

Chàng đáp:

- Tất nhiên không. Sức khỏe tôi dồi dào, bài vở không làm cho tôi mệt nhọc, nên tôi mới cảm thấy cuộc sống trông buồn tẻ.

Nàng nói:

- Những sinh viên khác, tôi thấy hình như họ học mệt nhọc lắm.

Chàng đáp:

- Cố gắng thái quá làm gì? Tôi không muốn đi du học mà!

Nàng hỏi:

- Anh định sau này làm gì?

Chàng ném một cục đá, đôi mắt nhìn vào ao cá

- Chưa định làm gì hết. Tôi hoàn toàn chưa có dự định.

Nàng lo ngại:

- Con người không thể thiếu dự định cho ngày mai, phải không?

Chàng lắc đầu:

- Ngay từ lúc nhỏ là tôi có tánh tới đâu hay đó, không khi nào nghĩ tới ngày mai. Tôi tin là trời sinh voi sinh cỏ!

Nàng lắc đầu:

- Như vậy không tốt.

Chàng nói với giọng thật tiêu cực:

- Thật ra mình có dự định cũng vô ích, vì số mạng đã an bài tất cả rồi. Chúng ta không thể cãi được trời.

Nàng giương tròn đôi mắt:

- Sao lại nói thế? Chẳng ngờ anh lại nói như vậy.

Chàng uể oải:

- Đây là lời nói thật.

Nàng lắc đầu:

- Thôi, đừng nói nữa tôi sẽ giận đấy. Nhân sinh quan của tôi là phấn đấu và hy vọng.

Đến bốn giờ rưỡi, Doanh Tuyết đề nghị ra về. Nàng thấy Bồi Bồi đã mệt mỏi nhưng vẫn còn cố gắng ngồi lì ra đấy, chùng như chàng muốn dày đạp thân xác của mình.

Chàng không phản đối, bèn lên xe đạp nhanh. Cũng may là mùa đông, nếu là mùa hè thì chàng không mệt ngất đi, chắc cũng sẽ bị chảy mồ hôi mà sinh ra cảm.

Về tới khu phố thì trời đã tối. Chàng chưa bằng lòng trở về nhà mà đòi đi ăn mì thay cơm. Hai người trở lại tiệm mì mà họ đã ăn lúc trưa.

Sau đó họ đến nhà thờ xem lễ. Họ rón rén bước vào ngồi ở dãy ghế phía sau chót. Buổi xem lễ ban đêm người thưa thớt, không đông đảo như xem lễ tảng sáng.

Vị mục sư giảng đạo, đọc kinh, cầu nguyện, ban phúc lành,

thời giờ kéo khá dài làm Doanh Tuyết cảm thấy thấm mệt.

Nàng dựa vào vai Bồi Bồi ngủ thiếp đi. Đêm qua nàng không ngủ được ngon giấc, sáng sớm phải đi học thêm, trọn buổi chiều lại đi du ngoạn, không có thời giờ nào nghỉ ngơi, vậy không mệt sao được?

Nàng ngủ thật ngon. Những người tới xem lễ đã ra về hết, đèn bắt đầu tắt đi. Có lẽ người giữ nhà thờ không trông thấy họ còn ngồi ở hàng ghế chót.

Trong gian nhà thờ rộng lớn chỉ còn lại hai người họ. Bồi Bồi nhìn Doanh Tuyết đang ngủ ngon trên vai mình. Chàng thấy nàng thật trong sạch ngây thơ, thật khả ái.

Chàng đã thật sự mến thích nàng, hay cũng có thể nói đã yêu nàng... mặc dù chàng không chịu nhìn nhận.

Chàng cảm thấy lòng mình ấm áp ngọt ngào. Một thứ tình cảm êm dịu và rào rạt đã làm cho chàng không tự kềm chế được nữa. Chàng cúi xuống hôn nhẹ lên nàng...

Mặc dù đôi môi chàng chỉ đặt nhẹ xuống trong một khoảng thời gian thật ngắn ngủi, nhưng đối với chàng... đấy là cả một sự thử thách. Trái lại, đối với nàng là một sự kinh hoàng to tát.

Nàng bừng tỉnh trong khi đôi môi của Bồi Bồi vừa mới nhấc lên. Đôi bên mặt còn kề mặt. nàng có thể trông thấy rõ ràng từng nét tình cảm trên mặt của chàng. Chàng... đã hôn nàng? Hôn nàng trong khi nàng đang ngủ ngon? Nàng xô chàng ra ngay. Không thể như vậy được. Mọi việc không thể xảy ra như vậy được. Bồi Bồi đâu thể hôn nàng? Nàng không yêu chàng, không yêu tí nào hết. Không có yêu thì không thể hôn.

Hành động của Bồi Bồi thật là thái quá. Đây là cái hôn đầu tiên trong đời nàng. Mặc dù chàng rất đứng đắn, rất lễ độ, nhưng giây phút ngắn ngủi vừa qua vẫn thật lãng mạng! Không thể được! Bồi Bồi không thể hôn nàng. Đôi má nàng đỏ ửng:

- Anh làm gì vậy, Bồi Bồi?

Mặt chàng cũng bừng đỏ:

- Doanh Tuyết, xin cô hãy... tin ở lòng thành thật của tôi.

Chàng con trai có cái dáng bề ngoài như cậu công tử hào hoa này, thật sự không phải là công tử hào hoa. Nàng khẽ kêu lên:

- Đừng nói lòng thành thật. Không có tình yêu thì anh... không thể hôn một cô gái quá dễ dàng!

- Nhưng mà...

Nàng đứng lên:

- Còn có lý do khác hơn nữa? Ít nhất anh cũng phải chờ cho tôi thức dậy, và được sự đồng ý của tôi.

- Doanh Tuyết!...

Nàng giậm đôi bước ra cửa:

- Không cần giải thích nữa.

Nàng tìm chiếc xe đạp của mình, đạp đi nhanh như bay. Bồi Bồi thật là quá đáng, tại sao lại hôn nàng? Chàng thật là to gan! Nàng lại nhớ đến Bạch. Mọi việc xảy ra khi nãy, nếu là chuyện giữa Bạch với nàng...

Vì việc ấy Doanh Tuyết đã giận suốt mấy hôm liền. Bồi Bồi

cũng không dám đến gặp nàng. Chàng tự biết mình có lỗi. Đáng lý chàng không hôn nàng một cách lỗ mãng như vậy. Tâm trạng chàng thật mâu thuẫn. Đến bây giờ chàng không thể không nhìn nhận là mình đã yêu Doanh Tuyết. Yêu!... Chàng làm thế nào có thể yêu một cô gái? Tuổi chàng hãy còn trẻ, vậy không nên tự mình trói buộc lấy mình! Nhưng chàng không thể giẫy thoát ra khỏi sự trói buộc đó. Chàng hiểu là mình đã rơi sâu vào tình yêu rồi. Chỉ trong vòng một tháng mà chàng đã yêu nàng. Trời! Chàng làm sao dám tin được? Bối Bối... đã yêu một cô gái. Chàng đã ép mình trong một tuần lễ. Một tuần lễ chiến tranh lạnh, một tuần đau khổ. Cuối cùng chàng đã lấy can đảm bước đến trước mặt Doanh Tuyết

PHẦN 6

Doanh Tuyết xem ra rất bình tĩnh, rất an nhàn. Nàng đang vẽ tranh. Nàng vẽ phác một nhân vật. Đây là một chàng trai rất gầy, gương mặt xương xương, đôi mắt rất sâu sắc, rất lạnh lùng và khó hiểu. Chàng con trai này là ai? Nó có thể... mang một ý nghĩa đặc biệt gì chăng? Chàng lắm bả, không biết phải nói gì:

- Doanh Tuyết...

Nàng không ngửa mặt lên:

- Ngồi chơi một chốc, tôi sắp vẽ xong rồi!

Chàng im lặng bên cạnh, cố gắng giữ lòng can đảm của mình, nhưng chàng cảm thấy thật khó chịu. Một lúc lâu sau, có lẽ chừng một tiếng đồng hồ thì nàng vẽ xong. Chàng cố giữ giọng tự nhiên:

- Vẽ đẹp quá! Sống lắm nhất là đôi mắt. Ai vậy?

Nàng lơ đãng:

- Một người bạn.

Chàng buồn hiu:

- Là bạn?

Nàng đáp tự nhiên:

- Người bạn thân, nhưng đã lâu rồi không gặp.

Chàng hỏi:

- Sao không nghe cô nhắc đến?

Nàng tươi cười:

- Những chuyện tôi không nhắc đến còn nhiều lắm.

Nàng vào phòng rửa tay, năm phút sau thì trở ra. Chàng không dám nhìn nàng:

- Tôi rất hối hận... về việc xảy ra hôm trước.

Nàng khoác tay:

- Thôi đừng nhắc nữa.

Chàng nói:

- Tôi biết cô vẫn còn giận.

Nàng nhún vai:

- Tôi hết giận lâu rồi. Chẳng phải anh cố ý mà.

Chàng mừng rỡ:

- Cô đã tha thứ cho tôi?

Nàng đáp:

- Không phải vấn đề tha thứ mà là tôi đã quên rồi.

Chàng sững sốt. Quên rồi? Đây là nghĩa gì? Chàng hỏi:

- Tôi không hiểu, Doanh Tuyệt!

Nàng hỏi lại chàng:

- Đối với một việc vô nghĩa thì mình nhớ để làm gì?

Lòng chàng càng buồn thêm:

- Không có ý nghĩa?

Nàng nhìn thẳng vào chàng:

- Anh không nhận là nó vô nghĩa sao?

- Tôi!...

Nàng rất bình thản:

- Tôi còn nhớ anh đã nói, giao thiệp với bạn gái nên biết dừng lại đúng lúc.

- Tôi có... nói những lời đó.

- Anh còn bảo khi sắp xảy ra cái nguy hiểm về tình yêu, thì anh sẽ vung kiếm chặt đứt sợi dây tình ái đó.

Chàng gật đầu:

- Tôi có nói.

Nàng nghiêm trang:

- Nếu vậy, thì đây chính là lúc anh cần phải hành động.

- Nhưng tôi cũng có nói... nếu tôi gặp một cô gái làm cho tôi xiêu lòng thì...

Nàng ngắt lời với giọng quả quyết:

- Người đó không phải là tôi. Tôi không phải là cô gái làm

cho anh xiêu lòng.

Giọng nói của chàng cứng rắn hơn:

- Doanh Tuyết, cảm giác của riêng tôi cô làm sao biết được?

Nàng cười, nói một câu nhiều ngụ ý:

- Tôi có thể đoán được. Hơn nữa... tình cảm nếu có xảy ra, thì cần phải là một thứ tình cảm song phương, phải không?

Chàng nhìn nàng chăm chú. Song phương? Chàng hỏi:

- Ý cô muốn nói gì...?

Nàng nghiêm trang:

- Chúng ta là bạn. Chỉ là bạn mà thôi. Tôi chẳng hề yêu anh!

- Doanh Tuyết!...

- Yêu không phải là một chuyện giản dị. Tôi chưa có kinh nghiệm, nhưng tôi có thể đoán biết. Tôi không thể nào yêu anh được.

Mặt chàng thiếu nã:

- Tôi không hiểu!

Mối tình đầu tiên trong đời chàng đã gặp trở ngại.

Nàng vẫn nghiêm trang:

- Rồi anh sẽ hiểu. Chúng ta hoàn toàn không thích hợp với nhau đâu.

Chàng cố cãi:

- Tình yêu không nên có điều kiện, càng không nên nói thích hợp hay không.

Nàng gật đầu:

- Tôi hiểu! Nhưng tôi không yêu anh. Tôi chỉ xem anh như là người anh ruột, hay người em ruột vậy!

- Doanh Tuyệt!...

- Tôi tuy nhỏ hơn anh, nhưng về mặt ấy tôi rất lý trí. Lời nói nào của tôi cũng đều chân thành cả.

Chàng mỉm cười đau đớn:

- Nếu vậy... tôi không có tí hy vọng nào?

Nàng đáp:

- Đừng quá bi quan như thế. Anh còn nhiều bạn gái và có thể quen biết với nhiều người khác nữa.

- Nhưng... họ nào phải là cô!

Nàng cười:

- Chẳng ngờ anh còn non nớt hơn tôi nữa. Sự sáng suốt của anh trước kia đâu rồi?

Chàng cười đau đớn:

- Đứng trước mặt ái tình, thì không còn làm sao vùng kiếm được.

Nàng an ủi:

- Đừng nên kẹt trong sự đau khổ đó. Ngoài tình yêu chúng ta

hãy còn tình bạn.

Chàng lắc đầu:

- Cô tưởng từ đây tôi còn mặt mũi nào đến gặp cô sao?

Nàng kêu lên:

- Anh đâu phải là con người tầm thường quá vậy? Anh thế nào rồi Bồi Bồi?

Nàng đã cự tuyệt chàng. Nàng thẳng thắn cự tuyệt mối tình của chàng. Mặc dù chàng là người vui vẻ tự nhiên, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi sự khó chịu. Con người là thế, dù có vui vẻ tự nhiên tới đâu cũng không tránh khỏi cái thường tình đó. Riêng nàng chẳng hề thấy ái ngại, vì nàng nhận rằng thái độ của mình là đúng. Một khi không thích thì phải nói thẳng ra, kéo sau này lại gặp rắc rối lớn, có thể đưa đến cả đôi bên đều bị khổ như nhau. Vấn đề cảm tình không thể vương vís, để rồi làm hại cho người và cho chính mình phải không?

Sau bữa cơm tối nàng hối hả mặc vào một chiếc áo bông dày rồi bước ra cửa. Ban đêm đạp xe ngoài trời thật lạnh, nếu không mặc áo bông dày nàng không chịu nổi sức lạnh buốt của mùa đông. Nhất là từ bấy lâu nay nàng vẫn thích mặc theo cái "mốt" nửa đông nửa tây. Nó có một cái đẹp độc đáo. Hôm nay đến sớm, nàng bèn chọn một chỗ ngồi thích hợp hơn. Mới ngồi xuống xong, thì đã thấy một chàng con trai tới ngồi cạnh nàng. Người con trai này rất lạnh lùng, rất cô độc, thái độ thản nhiên như chung quanh chẳng có ai: một thái độ rất lạ lùng. Tuổi chàng lớn lắm là 18 thôi, đôi môi mím chặt, trông có vẻ rất buồn. Trước đây nàng không hề trông thấy chàng, vậy có lẽ là một học sinh mới. Chàng ném quyển sách

xuống bàn thực mạnh, rồi chồm chệ ngồi xuống. Cặp chân dài của chàng duỗi thẳng đến gần Doanh Tuyết một cách không ngại ngùng. Đây là một chàng trai rất hiếm có. Doanh Tuyết ngoảnh mặt nhìn. Đây là cái nhìn tự nhiên, không có ý gì, nhưng nàng đã bị hấp dẫn bởi y phục của chàng đang mặc.

Chàng ăn mặc thật bảnh bao. Bên ngoài khoác một chiếc áo lạnh ngắn, loại phi công Mỹ mặc trong thời kỳ chiến tranh Hàn Quốc, một bề đỏ tươi và một bề lam thẫm. Chàng mặc chiếc quần cao bồi ủi thẳng nếp, thật vừa vặn, thảo nào chàng ngồi xuống là phải giũ thẳng chân ra!

Doanh Tuyết chưa bao giờ thấy chàng con trai nào mặc keng và oai như vậy. Những chàng trai ngày nay thường thích mặc những y phục có nét đẹp như con gái, nhưng chàng trai này thì đặc biệt khác mẫu mực, rất có ý vị.

Thầy đã đến lớp, không còn thì giờ để nàng nghĩ ngợi lung tung nữa. Hai giờ học trôi qua thật nhanh. Doanh Tuyết đã ghi chú đầy ba trang giấy, những lời giản thích của thầy. Đây là những vấn đề sau này tới kỳ thi vào đại học nàng rất cần đến. Thầy bước ra khỏi lớp. Nàng thu xếp bút tập và đứng lên. Nhưng đôi chân dài của chàng con trai bên cạnh vẫn cản trước mặt nàng. Nàng nhìn chàng đang ngồi yên với dáng điệu lười biếng. Tập vở của chàng không viết lấy một chữ, chỉ có những hình vẽ lung tung: nào máy bay, tàu thủy, xe đua, gái khỏa thân và còn nhiều tranh theo phái ấn tượng mà nàng xem không hiểu. Suốt trong hai giờ học chàng con trai này chỉ ngồi đây để vẽ những hình ảnh đó? Chàng ta đã lãng phí tiền bạc của mẹ cha quá!

Doanh Tuyết lên tiếng:

- Xin anh rút chân cho tôi ra, được không?

Chàng trai như chẳng nghe lời nàng nói, chậm rãi thu xếp sách vở, rồi lại chậm rãi đốt một điếu thuốc lá. Chừng ấy chàng ta mới thông thả thu chân lại, đứng lên. Nếu là người khác thì có lẽ đã tức giận lắm rồi, vì chàng ta thật đáng ghét, thái độ ngạo mạn như dưới mắt không người. Nhưng Doanh Tuyết thì không làm vậy. Nàng đứng ngắm một cách bình thản. Nàng trông thấy chàng ngênh ngang bước đi như một tên cao bồi, như một gã híp pi. Nàng bắt giác mỉm cười. Chàng con trai này rất đặc biệt, có thể làm bạn được.

Trở lại lớp học lần sau, chàng trai lạnh lùng và ngạo mạn ấy cũng ngồi bên cạnh Doanh Tuyết. Chàng vẫn mặc chiếc áo phi công ngắn, vẫn mặc quần cao bồi ủi thẳng nếp và bó sát mình. Chàng có vẻ keng và oai ghê! Doanh Tuyết không gọi chuyện trước với chàng, vì một người con trai quái lạ như chàng có thể nói lơ, không thêm trả lời câu hỏi của nàng. Nàng không muốn mình bị ngượng ngịu trong trường hợp đó. Riêng chàng ta thì không bao giờ ngó thẳng vào ai và cũng dường như không bao giờ muốn mở miệng nói gì. Thật ra chàng hãy còn quá nhỏ, chưa đến mười tám tuổi. Có thể chàng còn nhỏ tuổi hơn Doanh Tuyết.

Mặc dù vào lớp học chàng không chăm chú nghe giảng bài, chỉ lo vẽ tranh vào vở, nhưng chàng không bao giờ vắng mặt. Chàng chỉ đến lớp ngồi chơi, không hiểu có mục đích gì? Doanh Tuyết càng lúc càng cảm thấy quái lạ, nàng muốn tìm hiểu về chàng. Nàng là một cô gái, luôn cảm thấy hứng thú đối với việc khác thường, kể cả đối với con người. Một hôm sau giờ tan học bỗng trời đổ mưa. Mưa rất to, dù muốn dầm mưa ra về cũng không được. Những học sinh này không quen biết nhau lắm, nên cũng không ai chuyện trò, chỉ ngồi buồn bã một mình. Doanh Tuyết ngồi yên một chỗ nhìn ra

cửa sổ. Trận mưa không hiểu sẽ kéo dài đến bao lâu?

Chàng trai ấy vẫn chưa về, vẫn đuổi thẳng cặp chân dài gài đầu lo vẻ ngoặc ngoặc trên vớ. Chàng chẳng hề ngước mắt nhìn lên. Độ nửa tiếng đồng hồ sau, cơn mưa đã dịu, nhưng chưa tạnh hẳn... Một số học sinh đã dầm mưa ra về. Doanh Tuyết dòi mắt khỏi cửa sổ. Nàng muốn ra về như họ. Nàng đứng lên, lại trông thấy cặp giò dài đang cản trước mặt. Nàng nhún vai, định bước ngang qua như mọi ngày, thì chẳng ngờ chàng trai lạ lòng đó đang nhìn thẳng vào nàng.

Doanh Tuyết rất thích chiếc áo phi công của chàng ta mặc, nên liền buột miệng hỏi:

- Này, chiếc áo của anh mặc trông oai ghê, cho tôi mượn mặc thử đi.

Ánh mắt của chàng trai thoáng hiện vẻ ngạc nhiên. Lời nói của Doanh Tuyết thật bất ngờ đối với chàng. Nhưng chỉ một vài giây đồng hồ sau, chàng ta chẳng cần nghĩ ngợi, cởi chiếc áo ra trao cho nàng. Giờ đây lại tới phiên nàng sửng sốt. Nàng không hiểu tại sao mọi việc lại xảy ra như vậy? Nhờ nàng là người rất tự nhiên, nên đã bình tĩnh cầm lấy chiếc áo, rồi cởi chiếc áo bông của nàng đang khoác ra, xỏ chiếc áo phi công vào mặc thử. Chiếc áo thật vừa vặn, không rộng và xem thật oai. Nàng thành thật:

- Còn chiếc quần cao bồi của anh nữa. Tôi cũng muốn mặc thử!

Nàng không nghĩ gì đến đôi bên là gái trai. Chàng bèn đứng dậy:

- Để tôi cởi cho cô thử.

Giọng của chàng cứng rắn lạnh lùng. Nàng chột nhó đây là lớp học, một nơi công cộng, vậy đâu tiện bảo chàng cởi quần cao bồi ra cho nàng mặc thử? Đây là hành động thái quá. Nàng vội ngăn:

- Không! Không cần. Dịp sau anh mang theo một chiếc cho tôi mượn.

Chàng ngồi trở xuống, mím một nụ cười rất ngây thơ. Chàng rất ngây thơ chăng?

- Tôi có cả tá thứ quần cao bồi này.

Nàng thè lưỡi:

- Cả tá? Đều là hàng ngoại quốc cả.

Chàng đáp:

- Chị tôi ở Mỹ gửi về cho tôi.

Doanh Tuyết tưởng chàng không bao giờ mở miệng, thế mà chàng nói chuyện với nàng thật vui, quả là một việc bất ngờ. Nàng lại hỏi:

- Chiếc áo ngắn này cũng vậy?

Chàng đáp:

- Không! Tôi hỏi mua lại với một người phi công Mỹ đấy.

Nàng khen thật tình:

- Chiếc áo này thật oai!

Chàng đáp lo ãnh:

- Cô thích thì lấy đi. Tôi sẽ tìm chiếc khác.

Nàng lắc đầu:

- Tôi mặc coi kỳ lắm, vậy để anh mặc đi. Tôi chỉ muốn mặc thử thôi. Chàng nhìn nàng:

- Cô đặc biệt quá!

Nàng cười:

- Anh mới đặc biệt. Mỗi ngày vào lớp học anh làm gì?

Chàng đáp:

- Ông già bắt buộc tôi.

Nàng không hiểu:

- Ông già?

Chàng cắt nghĩa:

- Ba tôi!

Nàng thông cảm:

- Ồ... khổ quá vậy? Bị bắt buộc phải tới đây! Thế nhưng anh không bao giờ vắng mặt.

Chàng cười rất ngây thơ:

- Không cúp cua được!

- Tại sao? Anh luôn bị theo dõi?

Chàng đáp:

- Gần như vậy, chờ chốc nữa rồi cô sẽ thấy.

Nàng hỏi:

- Xem chừng anh không thích học. Anh không thích thi vào đại học sao?

Chàng vung nắm tay:

- Tôi chỉ thích đánh lộn.

Nàng không ngạc nhiên:

- Đánh lộn? Một ý thích rất đặc biệt! Dáng điệu của chàng đúng là một gã cao bồi.

Chàng lấy làm lạ:

- Cô không sợ sao?

Nàng hỏi lại:

- Tại sao phải sợ? Lúc tôi nhỏ, tôi cũng từng đánh lộn.

- Bây giờ còn đánh không?

Nàng lắc đầu:

- Không! Bây giờ lớn rồi!

Chàng bỗng nói:

- Tôi còn thích chạy xe thực nhanh.

Nàng hỏi:

- Như các tay đua nổi tiếng? Thật là thích thú!

Chàng tỏ ra thích thú hơn:

- Cô thích không? Để có dịp tôi mời cô cùng ngồi xe với tôi một lần.

Thì ra bên trong nét mặt lạnh lùng và kiêu ngạo của chàng chỉ là cái tánh trẻ con, non nớt. Nàng thành thật:

- Hứa thì nhớ nhé!

Chàng hỏi:

- Cô gọi là Châu Doanh Tuyết?

Nàng lấy làm lạ:

- Sao anh biết?

Chàng thu xếp sách vở:

- Tôi nghe thầy gọi tên cô.

Nàng hỏi:

- Thế còn anh?

Chàng suy nghĩ giây lát, nói với giọng trẻ con:

- Cô cứ gọi tôi là B.B. được rồi. Các bạn đều gọi tôi như thế.

Nàng cười:

- B. B.? Có phải tên cô đào xi nê gọi cảm của Pháp không?

Chàng nghiêm nghị:

- Không! Đây là Big Boy! Đại nam nhi!

Nàng lại cười:

- Được tôi gọi anh là Big Boy vậy. Nghe hay ghê!

Hai người cùng ra về. Doanh Tuyết thấy bên vệ đường chực sẵn một chiếc xe hơi bóng loáng, màu đen. Nàng không biết hiệu xe, nhưng biết đây là loại xe đắt tiền. Người tài xế nhảy xuống mở cửa cho Big Boy. Chàng liếc nhìn Doanh Tuyết rồi bước vào xe. Hằng ngày có xe đưa xe đón, vậy có lẽ đây là sự theo dõi như chàng đã nói.

Từ đây về sau Doanh Tuyết và Big Boy thường gặp gỡ trò chuyện với nhau. Nàng khích lệ chàng học, và lần lần chàng bỏ được tánh lười biếng. Bắt đầu nghe giảng bài và làm bài. Chàng tiến bộ thật nhanh.

Đến kỳ thi, Big Boy đã đủ điểm trung bình. Chàng mừng rỡ bảo người tài xế mang giấy thi về cho cha chàng, một phú thương xem. Còn chàng dẫn Doanh Tuyết đến một nhà hàng để ăn và khiêu vũ gọi là đèn ơn. Doanh Tuyết bằng lòng và hai người đã đến vũ trường. Nơi đây Big Boy gặp một cô gái tên gọi là Ma ri. Sau khi tiếng nhạc nổi lên Big Boy mời Doanh Tuyết ra nhảy, nhưng nàng từ chối. Thế là Big Boy và Ma ri đứng lên cùng bước theo điệu nhạc. Doanh Tuyết khẽ gật đầu. Hai người họ xem ra rất xứng đôi. Big Boy thật xứng với một cô gái xinh đẹp như MaRi. Nàng thường chúc lành cho họ. Nàng ngồi lại bàn ăn sandwich và uống nước trái cây. Con người của nàng là thế. Chỉ cần người khác được vui vẻ là nàng thấy vui, còn chính mình không quan trọng. Nàng vừa để ly xuống, bỗng nhận thấy có người đang đứng trước mặt. Trời! Có chàng trai nào lại dám mời một cô gái mặc quần cao bồi như nàng bước ra khiêu vũ? Nàng ngửa mặt nhìn thì sững sờ ngay! Có đâu lại gặp gỡ bất ngờ như vậy?

PHẦN 7

Chàng trai ấy có đôi mắt lạnh lùng, sâu sắc và khó hiểu. Có thân hình gầy cao, có khuôn mặt xương xương với những đường nét độc đáo của một con người nghệ thuật.

- Chàng!... Chàng!...

Chàng hỏi:

- Cô có phải là Châu Doanh Tuyết đấy không?

Ồ! Chàng biết tên của nàng. Vậy chắc chắn là... chàng rồi!

Nàng kêu khẽ:

- Anh Bạch!

Nàng không dám chớp mắt. Nàng không dám tin mọi việc trước mắt nàng là sự thật. Nàng sợ chớp mắt thì chàng sẽ biến đi mất. Chàng nắm tay nàng dịu ra sàng nhảy:

- Phải rồi. Cô đúng là Châu Doanh Tuyết. Sao cô lại đến đây? Ai dẫn cô đến đây?

Nàng đáp:

- Big Boy! Anh ấy mời tôi đến đây.

Nàng phải cố gắng lắm mới đè nén được tâm trạng xúc động của mình. Chàng rất ngạc nhiên:

- Big Boy hả? Cô quen với cậu ấy sao?

Nàng lần lần cảm thấy bình tĩnh trở lại:

- Tôi và anh ấy học chung lớp kèm. Hôm nay anh ấy đến đây để khao tôi, vì anh ấy vừa thi đủ điểm trung bình. Chàng lắc đầu:

- Cậu ta thi đủ điểm, thật lạ! Chắc là cô khích lệ cậu ta phải không?

Nàng không nhìn nhận:

- Chính do anh ấy cố gắng.

Chàng gật đầu rất tự tin:

- Tôi biết là nhờ ở cô. Cậu Big Boy ấy tôi hiểu rõ lắm mà.

Nàng chau mày:

- Anh xem chàng ta như một cậu bé?

Dưới mắt chàng, Big Boy chỉ là một cậu bé sao? Chàng tươi cười:

- Tôi và chị cậu ta là bạn học cùng lớp, vậy lẽ tất nhiên cậu ta là một cậu bé.

Thái độ của chàng hôm nay khác hơn đêm giáng sinh. Xem chàng có vẻ vui hơn nhiều. Nàng ngó chăm chú chàng:

- Không ngờ hôm nay lại gặp anh ở đây!

Chàng ngó quanh:

- Thế hả? Còn Big Boy đâu?

Nàng đáp:

- Đang khiêu vũ với Ma ri kia kìa.

Chàng lại chạy mày:

- Khiêu vũ với Ma ri? Tại sao cậu ta lại bỏ rơi cô bạn gái ở đây để đi khiêu vũ với một cô gái khác?

Nàng cười:

- Tôi không phải là bạn gái của chàng ta đâu. Tôi là chị. Tôi lớn hơn chàng ta!

Đôi mày của chàng loi ra:

- Ồ! Thế hả?

Nàng đáp:

- Anh có thể hỏi chàng ta thì biết rõ.

Hai người vừa lặng im một chốc, bỗng chàng hỏi:

- Vừa rồi bước đến trước mặt cô, mà tôi chưa chắc đúng là cô. Tôi lại sợ cô không nhận ra tôi, phập phồng ghê! Nàng không dám tin:

- Phập phồng?

Chàng nói nghiêm trang:

- Đừng hoài nghi tôi.

Nàng hỏi:

- Tôi lấy làm lạ, vì sao anh có mặt ở đây?

Hai người không ai nhắc đến chuyện hôm đêm giáng sinh.
Chàng đáp:

- Tại sao hả? Ở đây là nhà của tôi!

Nàng lắc đầu:

- Anh có phải là con của bạn ba anh Big Boy không?

Chàng đáp:

- Đừng tìm hiểu quá xa như vậy. Tôi là Bạch!

Nàng lại cười:

- Tôi biết. Tôi còn biết anh là trợ giáo của trường đại học mỹ thuật. Anh có vẽ một bức tranh nhan đề là "chiến tranh" đưa ra triển lãm. Đôi mắt chàng chăm chú nhìn nàng:

- Cô còn biết gì nữa?

Nàng nhún vai:

- Không còn biết gì nữa hết!

Chàng hỏi:

- Cô tìm hiểu về tôi?

Nàng lắc đầu:

- Không! Từ trước tới nay tôi không tìm hiểu về ai hết. Tôi có một người bạn, ngẫu nhiên được xem cuộc triển lãm của anh.
Chàng lẩm bầm:

- Té ra... là thế.

Chàng là một người con trai hơi bất bình thường. Nhưng...

Doanh Tuyết không nói ra được tại sao mình thích chàng. Thích là thích thế thôi, còn lý do gì để nói nữa? Nàng hỏi:

- Anh có nhiều bí mật, sợ người ta biết lắm hả?

Chàng vội vàng đáp:

- Những việc không có, thì tôi có quyền bảo vệ tôi.

- Có ai làm anh khổ đâu?

Chàng chau mày:

- Doanh Tuyết, lối nói chuyện của cô hôm nay khác với lần trước nhiều lắm.

Nàng cố ý hỏi:

- Lần trước? Anh còn nhớ lần trước sao?

Giọng nói của chàng trở thành êm ái:

- Tại sao không nhớ? Lần trước chúng ta đã có cầu nguyện, phải không?

Tâm linh của Doanh Tuyết đang bị rung động. Lần trước chàng còn nhớ rõ tất cả, thế tại sao chàng ra đi mà không nói một lời cáo từ? Chắc có lý do gì. Nàng nói:

- Lần trước... sau khi cầu nguyện thì không còn gặp lại anh nữa.

Nàng ngó chăm chú chàng. Nàng muốn biết rõ từng nét tình cảm trên khuôn mặt chàng. Chàng đáp:

- Tôi... tôi rời đi. Tôi đi về!

Nàng hỏi thêm:

- Tại sao vậy?

Giọng chàng buồn buồn:

- Tôi... tôi chạy trốn một việc. Tôi chạy trốn chính tôi!

Nàng lắc đầu:

- Tôi không hiểu! Chạy trốn? Tại sao vậy?

Chàng bỗng nắm chặt tay nàng, làm nàng cảm thấy đau:

- Tôi tin là cô biết. Cô chắc chắn biết được.

Tiếng nhạc dứt, nhưng chàng chưa buông tay nàng ra, cũng như lần trước, chàng nói:

- Chúng ta sẽ nhảy tiếp. Tôi sẽ không để cho ai mời cô.

Nàng hỏi:

- Nhảy tiếp cho đến khi anh bỏ trốn?

Đôi mắt chàng như đang có những nét mâu thuẫn.

- Không!

Big Boy dẫn Ma Ri bước tới, nhìn thấy họ lấy làm lạ. Big Boy nói:

- Hai người... quen nhau?

Bạch nói nhanh:

- Chúng tôi là bạn.

Big Boy không tin:

- Tại sao Doanh Tuyết không có nói?

Doanh Tuyết đáp:

- Chẳng phải vừa rồi tôi có hỏi chủ nhân ở đây là ai đấy sao?

Big Boy nói với giọng trẻ con:

- Ồ! Như vậy thì hay quá. Anh Bạch lo tiếp đón chị Doanh Tuyết, còn tôi...

Doanh Tuyết nhìn qua Ma ri tươi cười:

- Cứ an tâm, tôi chẳng cần ai tiếp đón cả. Chỉ cần anh nhớ đúng 12 giờ là được rồi.

Big Boy dẫn Ma ri bước đi:

- Không quên đâu!

Bạch hỏi:

- Cái gì 12 giờ?

Nàng đáp:

- Big Boy có nhắc nói lại với cha anh ấy đúng 12 giờ thì về nhà.

Chàng nói:

- Xem vậy là cậu Big Boy thay đổi tính nết rồi.

Nàng cười:

- Chờ khi cậu ta thi vào đại học thì anh sẽ càng ngạc nhiên.

Chàng chăm chú nhìn nàng một lúc, bỗng dẫn nàng rời khỏi sân nhảy. Chàng nói:

- Tôi có món này cho cô xem!

Nàng hỏi:

- Món gì?

Chàng không đáp, dẫn nàng bước vào căn phòng tối mờ. Nàng đang bần khoản thì ánh đèn bật sáng. Nàng giụi mắt vì không quen với ánh sáng mạnh. Nàng trông thấy mình đang đứng giữa gian phòng trang trí thật hoàn hảo. Đây là phòng vẽ tranh, đồ đạc có hơi bừa bải. Trên đất, trên tường, trên giá vẽ đều là tranh. Có tranh dầu, tranh màu nước, tranh đàn thanh. Có những bức vẽ theo phái cổ điển, có những bức vẽ theo ấn tượng và có những bức vẽ theo tranh Trung Hoa. Đề tài gồm có nhân vật, phong cảnh. Có những bức nàng không hiểu ý nghĩa là gì.

Đây đều là tranh của Bạch chăng? Nàng kinh ngạc:

- Nhiều quá! Tranh của anh vẽ đầy hả?

Chàng lắc đầu chỉ lên giá vẽ, nơi có một bức tranh dầu chưa vẽ xong:

- Tôi muốn cô xem bức này.

Doanh Tuyết sững sờ:

- Đây là...

Bức tranh ấy là một cô gái đang cười, rất duyên dáng tự nhiên. Trời! Đây không phải là nàng sao? Bạch cũng vẽ một bức chân dung nàng, giống như nàng đã vẽ một bức họa chân

dung chàng! Đây là... bộc lộ cái gì? Hai người có một tâm trạng giống nhau. Phải chăng? Nàng nói không nên lời. Nàng chỉ cảm thấy tình cảm dâng lên, một thứ tình cảm làm cho đôi mắt nàng cay cay. Chàng siết vai nàng:

- Doanh Tuyệt!

- Đây là... một bức chân dung của tôi!

Chàng nói dịu dàng:

- Vừa ý không?

Nàng lắc đầu:

- Tôi không ngờ! Tôi... không hiểu!

Chàng buông vai nàng ra:

- Để tôi giải thích.

Nàng hỏi:

- Giải thích cái gì?

Thật ra trong lòng nàng đã hiểu tất cả, nhưng nàng muốn chính miệng chàng nói lên. Chàng nhìn nàng:

- Tôi không tin chuyện một đôi trai gái vừa trông thấy nhau đã yêu nhau tha thiết...

Nàng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào hai tia mắt của chàng. Chàng nói tiếp:

- Tôi không còn là đứa trẻ nữa. Nếu tôi làm một việc gì, tôi phải chịu trách nhiệm, phải không?

Nàng vẫn im lặng. Chàng nói:

- Cô tuổi còn nhỏ, nhưng tôi nhận thấy sự khôn lớn ở đôi mắt cô. Cô bình thản, tươi vui, tự nhiên, khác hẳn với những cô gái khác.

Nàng đáp:

- Mỗi cô gái đều có tính nết riêng.

Chàng lắc đầu:

- Chớ nói đến tính nết, có lắm cô gái ngay cả một vài chữ cũng không biết ý nghĩa, tầm thường quá.

- Nhưng... đêm hôm ấy anh rời đi một cách bất ngờ.

Nàng kéo chàng trở về vấn đề chính. Chàng đáp:

- Phải, tôi không thể làm những việc gì mà tôi không chắc thành công.

Nàng hỏi lại:

- Anh có thể từ đôi mắt tôi nhận biết được nhiều vấn đề, thế tại sao... lại bảo là không chắc thành công?

Chàng xoa đôi tay:

- Có thể là tôi ngốc, mà cũng có thể là tôi tự mâu thuẫn. Chính tôi cũng không thể giải thích được. Tôi sợ... làm trò cười!

- Anh không nên đánh giá thấp anh.

Nàng ám chỉ một cách mãnh liệt. Chàng có vẻ xúc động:

- Tôi biết. Đêm nay gặp lại cô thì tôi đã biết là đêm ấy... tôi ngốc quá. Tôi không nên rời đi mới phải.

Nàng nói khẽ:

- Tôi vẫn chờ anh mãi cho tới khi buổi khiêu vũ giải tán.

Chàng lắc đầu thật mạnh:

- Tôi... tôi phải nói gì đây? Tôi thật có lỗi, không thể... tha thứ được.

- Không! Tôi cảm thấy đêm hôm ấy... anh đã cho tôi một niềm ký ức có chỗ thiếu sót, nhưng thật tốt đẹp. Cái đẹp thiếu sót càng gây nên những ấn tượng sâu sắc hơn cái đẹp hoàn toàn!

- Cô muốn nói...?

Nàng quả quyết:

- Tôi không bao giờ trách anh. Tôi chưa bao giờ trách anh cả.

Chàng ôm nàng:

- Em, Doanh Tuyết!

Nàng nói:

- Em đã biết anh là trợ giáo đường kỹ thuật từ lâu, nhưng em không dám đi tìm anh, vì chính em cũng... thiếu lòng tin!

Chàng hỏi:

- Còn bây giờ thì sao?

Nàng đáp thật dịu dàng:

- Xem xong bức tranh này, em đã có lòng tin. Em biết đây là

sự thật chứ không phải ảo tưởng.

- Em Doanh Tuyệt!...

Nàng hỏi:

- Có nhiều việc... đã an bài sẵn trong định mệnh. Anh tin thế không?

Chàng gật đầu:

- Như em bỗng xuất hiện nơi đây trong đêm nay. Anh tin!

Đôi mắt chàng thành trong sáng, êm ái, không còn khó hiểu nữa. Nàng đã hiểu chàng. Bỗng nàng nói:

- Em cũng có một bức tranh, để sau giờ tan học ngày mai em đem đến cho anh xem!

Dựa đầu vào ngực chàng, nàng cảm thấy thật ấm áp, thật vui. Chàng ngơ ngác:

- Tranh? Anh biết rồi, đấy là tranh của anh!

Nàng ngửa mặt nhìn chàng:

- Anh đoán thế hả?

Chàng quả quyết:

- Không cần đoán, chắc chắn là chân dung anh!

Nàng mỉm cười:

- Bỗng nhiên anh lại có một niềm tin như thế?

Chàng vỗ nhẹ vào lưng nàng:

- Hiện giờ em đang ở trong lòng anh rồi mà, phải không?

Nàng hít một hơi dài: Nàng đang cố hít thật dài nguồn không khí hạnh phúc. Nàng nói:

- Cái ký ức về cái đẹp thiếu sót bỗng trở thành cái đẹp hoàn toàn trong đêm nay. Nếu đêm nay em không đến đây thì sao?

Chàng nói rất tự tin:

- Rồi chúng mình sẽ có ngày gặp lại nhau. Anh tin rằng em sẽ thi được vào trường đại học mỹ thuật.

Nàng lại hỏi:

- Nếu thi không đậu thì sao?

Chàng mỉm cười bí mật:

- Em quên mất một việc rồi à? Khi tiếng chuông giáng sinh vừa ngân vang, chúng ta đã cùng cầu nguyện.

Đôi mắt nàng bừng sáng:

- Thế nào?

Chàng hỏi:

- Em cầu nguyện gì?

Nàng lắc đầu:

- Anh nói trước!

Chàng cũng lắc đầu:

- Không! Em nói trước!

Nàng đề nghị:

- Chúng mình hãy viết lên giấy, rồi đưa cho nhau xem một lượt nhé?

Chàng tìm giấy bút. Hai người quay lưng mạnh ai nấy viết rồi mới trao cho nhau xem. Thì ra cả hai đều viết sáu chữ: "Nguyện sống bên nhau mãi mãi"!